

T
HINDU
JOURNAL

THE

Journal of

VOL. X.

Hindu College

W
YOUNG HINDU

H. Sathanandan.

Form III A

J.H.C

"To Thine own Self be True"

H. Sathanandan

Form III A

J.H.C

PUBLISHED BY THE STUDENTS OF

FFNA HINDU COLLEGE

Rem.

Your most Loving Friend

S. Narayanaiah

Velamati E.

Velamati

EDITOR:

C. TYAGARAJAH

(Sr. Entrance)

AUGUST 1949

NO. 2.

EDITORIAL BOARD

<i>English Editor:</i>	C. Tyagarajah
<i>Asst. English Editor:</i>	T. Poopalarajah
<i>Tamil Editor:</i>	N. Rajanayagam
<i>Asst. Tamil Editor:</i>	V. Subramaniam
<i>Science Editor:</i>	S. Sivarajasingam
<i>Business Manager:</i>	V. S. Pathmanathan.

CONTENTS

	Page.
Editorial Notes	1
India in the Commonwealth	6
A Marvel of Nature's Creation	8
They Have Won their Revolution	10
The International Situation	12
The Caste System	14
Strikes	16
Trees	17
Ceylon and the National Languages	18
Can It Be the Ghost?	19
The Devil of Pipili	20
At Sigiriya	21
"If I were that Harijan..."	23
Jaffna's Taagedy	24
An Imaginary Adventure	24
My First Visit to the Mihintale Hill	26
The Poson Festival	27
An Incident in a Bus	28
A Film Show in Our School	29
I Broadcast Through Radio Malaya	30
A Cricket Match	31
How I Learnt to Swim	32
A Visit to an Aerodrome	33
In Memoriam	35
Science Editor's Page Atomic Healing	37

THE YOUNG HINDU

AUGUST, 1949

EDITORIAL NOTES

WE are glad to present the second number of this year's Young Hindu and hope that it will be received with the usual enthusiasm.

The performance of our cricket eleven during the last season was quite creditable. After many years our College defeated St. John's by 7 runs in a **Cricket** closely contested match. Thanks to the excellent bowling of our skipper, Mannavarayan, our college won all the matches except two with Jaffna College and Jaffna Central College. The success of our team was due to our veteran players, Kulasingam and Logeswaran, and the brilliant performance of our wicket keeper, Pathmanathan. Messrs. P. Thiagarajah and V. Ramakrishnan have every reason to be proud of their achievement as coaches.

Sound physical training, even semi-military training, is an absolute necessity for students in the schools of a free country. In recognition of this **Cadet Corps** need, we believe, our College authorities have recently organised a Junior Cadet Corps. Many have joined up, and it is hoped that their enthusiasm will continue. Our best wishes to the new corps and their Second Lieutenant, Mr. Thiagarajah.

Though certain improvements have been effected in the library by the addition of new books and in the general organisation, yet the facilities **Our Needs** available are far from adequate for a college of this size and standing. We earnestly hope that this will be remedied early. The Historic and Civic Association and the Science Association have opened Libraries of their own for the benefit of their members. But these too are inadequate. Scouting has been universally accepted as an excellent method of training good citizens. It is regrettable therefore that we do not have a Scout Troop of our own.

The condition of our playground has been the subject of appeal after appeal to our authorities and to the Hindu public and yet it continues to be the grazing ground of quite a few cattle in the neighbourhood and during the holidays and festival days the public make use of it as if it were their common property. The temple well in one part of it, is, to say the least, inconvenient to the young people who have to play there, and to the public which makes use of it, insanitary, since it cannot be built round. It will be very desirable indeed if the public and temple authorities could be persuaded to move it to a position where the cleanliness of the water in it could be protected without obstructing the activities of the school.

It is gratifying to note that the Government has at last recognised the necessity for re-organising the Education Department and is searching **Education** high and low for a Director with wide and varied experience. We wish them every success. There has always been a general feeling among the students and teachers that all is not well with

the examinations conducted by the Education Department. Neither have we any reason to think that it would be better in times to come. In the interests of the students in particular and education in general it would be better if the University of Ceylon conducted the Senior School Certificate examination just as some Universities do.

Distrust of the imperialism that had kept us in colonial bondage so long has perhaps been the reason why a large and intelligent section of **Ceylon Affairs** the population doubted the genuineness of the independence granted in 1948.

It was a case of "I doubt the Greeks even when they bring gifts." However, the working of this constitution has dispelled all such doubts. The Government has fully realised that independence is meaningless unless it is going to mean better food, better clothing and better amenities of life. The Hydro-electric Scheme which is going to supply the necessary power for our industries is being pushed through with a degree of vigour not usually associated with Government departments. Work has already been started on the multi-purpose Galoya reservoir scheme which can provide irrigation facilities for over 60,000 acres, besides generating 11,000 Kilowatts of electricity. Similar dams across the Walawe Ganga, Nalanda Oya, and Kirindi Oya have already passed the blueprint stage. The appointment of the dynamic leader from the North as Minister of Industries, Industrial Research and Fisheries augurs well for the future of our industrial development. He has already started investigating the possibility of opening up a synthetic fertiliser plant and a steel factory.

For the sound working of a democratic institution a healthy opposition is an absolute necessity. Unfortunately Ceylon lacks one. The various opposition parties seem to spend more time in quarrelling among themselves than in presenting a united opposition to the party in power. The Ceylon Indian Congress wants to make Ceylon a colony of India. The Leftists are waiting for the revolution. To add to this, attempts are being made by certain politicians to divide Ceylon into autonomous provinces—a policy which makes us doubt whether we are living in an age of medieval romance with Don Quixote and Sancho Panza.

We wish *God speed* to Sir Henry Monck-Mason Moore and extend a hearty welcome to Lord Soulbury. During his Governorship of the island, Sir Henry endeared himself to the people of the country and took an active interest in the advancement of the country. As the country's first Governor General under her new status, he had a new role to play and his rule has been a model of restraint and constitutional co-operation with the Government. We are sure the Governor General to whom this Dominion already owes so much will give us many years of prosperity and well being for the common people.

The students are just getting over the strain of the training before the sports meet which was held on July 9th. As in the past the **The Sports Meet** students showed much keenness and there was a keen competition among all the houses. All the houses were colourfully decorated, but Selvadurai House excelled all others

and won the cup for the best decorated shed. We congratulate Sabapathy House on their championship and on their winning the relay cup. Sabapathy House deserves special mention, because last year they were the last with only 13 points, but this year because of the good work of Mr. P. Selvaratnam, one of their house masters, they have come out champions. We also extend our congratulations to the individual champions in the various houses.

The Tug-o-war event was won by Pasupathy House, no doubt because of the mighty efforts of Pathmanathan. Then the Old Boys challenged the College Tug-o-war team. There was a keen competition and during the first round the College team pulled them. But encouraged by their defeat they pulled us in the next round.

We congratulate the Sports Master, the officials and the helpers on the efficient handling of the day's programme.

This term saw the passing away of one who was long associated with our College, and recently relinquished duties here to take up the **The Late Mr. V. Nagalingam** Principalship of Kokuvil Hindu College. Those of us who enjoyed the good fortune to listen to him in the classroom, know how great a loss the school has sustained. Ever a genial and lovable personality, Mr. Nagalingam won the hearts of his pupils wherever he taught. His scholarship and attainments made his literature lessons an unforgettable pleasure. Few of his students were left untouched during his lessons, particularly when he threw himself with characteristic abandon into an appreciative criticism of his favourite Shakespearean plays. He leaves behind him a host of Old Boys to regret his early demise.

We tender our heartfelt condolences to Mrs. Nagalingam and her three children.

India in the Commonwealth

The status of India today, as a republic within the British Commonwealth, is quite unique and unprecedented in the history of the Commonwealth. As regards the future of India, the Prime Ministers of the Dominions arrived at a decision in May this year. This decision has been 'ratified' by the Constituent Assembly and subsequently approved by the Congress Party at Dehra Dun. This decision, (now termed as 'the Commonwealth Declaration of 1949') allows the Republic of India to continue as a member of the Commonwealth. India has also agreed to recognize the King of Britain as 'the symbol of unity of the free association of states, and as the head of the Commonwealth.'

The Commonwealth is quite flexible in character, and is not at all based on any constitution. It is a mere development of the former 'British Empire'. It is now only a free association of states, and the members are loosely bound by the agreements reached among themselves. For the sole purpose of keeping India within the Commonwealth a completely new status, never even dreamt before, has been evolved without difficulty. India's wish not to owe allegiance to the Crown was accepted willingly. Was this unique decision due to the Indian Premier's leadership or to the innate flexibility of the Commonwealth?

If we look a little closely into the position, without regarding the misleading and colourful constitutional phraseology, we will find that nothing much has been altered from her former status. Mr. Attlee himself has explained after the London Conference that "Commonwealth of Nations, British Commonwealth of Nations and British Empire, are only different terms carrying the same meaning to be used by different members according to their choice". Members of the Commonwealth, other than India, enjoy and will continue to enjoy the same privileges as India hopes to enjoy under the 'new status'. India may be said to be benefited only in trade, through Imperial preference. But this too has adverse effects. It is therefore felt that the Indian Republic cannot gain much by her continuance of her membership in the

7 June 1947
Commonwealth. Even if she has something to gain, that is equally possible, if she is outside the Commonwealth.

On the contrary there are various disadvantages to India by her continuance of her membership of the Commonwealth. This decision really reflects very badly upon the leaders of India, who preached bitter hostility towards the British a few years back, and now express a general desire for friendly association with Britain and her friends. This London agreement is not in keeping with the 'pledges and ideals of the Congress', and is mostly against India's interests. Even now some of the so-called Dominions of Britain flaunt their policy of oppression, domination and discrimination against the Indians. It is really foolish to ally with these Dominions, who are ill-treating the Indians, by the Ghetto Act in South Africa, the white Australia policy, and similar attitudes elsewhere.

One of the greatest achievements of the present government of India has been to disestablish the glorious Princely Order, as the government did not believe in autocratic kingship. It is highly anomalous to see such a progressive and revolutionary government, wishing to recognize the British King as the symbol of unity and as the head of the Commonwealth. This government boasts that India need not any more owe allegiance to the Crown. We cannot, nor can constitutional experts, find any real difference between 'owing allegiance to the crown' and 'recognizing the king as the symbol of unity and the head of the Commonwealth.' We do know fully that the king is in actual practice not the ruler of any Dominion, nor even of Britain.

In the economic field, India will continue to enjoy, as well as to give Imperial preference in trade matters—a thing she bitterly opposed till August 15, 1947. India, as a free sovereign republic, should be able to sign a trade agreement equally with other countries, whenever her interests demand it. India should get the support of America and Russia, both non-members of the Commonwealth. Economically Britain herself depends on U. S. A. and is unlikely to give what India needs. It is not right to argue that India should be a member of the Commonwealth for her economic survival.

Now to be outside the Commonwealth does not in the least signify that India ought to follow an anti-British, or anti-Anglo-American policy. We cannot also see how India would be isolated in the world if she were not a member of the Commonwealth. There is U. N. O, with a definite statute, charter, and institutions, of which she is a member. Some may argue that India can get the goodwill of Britain and her colleagues by being a member of the Commonwealth; but this is got at the cost of Russian ill-will. But, if India remains outside the Commonwealth, she can equally get the good will of Britain and her colleagues as well as Russia and her followers.

V. K. NADARAJAN,
Sr. Entrance.

A Marvel of Nature's Creation

It is a meeting place of the East, West, North and South—a prayer hall of the Hindus, Buddhists, Muslims and Christians. It stands lonely, high up, half visible in the midst of the thick fog. All round it stand the ranges of hills with their luxuriant growth of evergreen wilderness.

Our bus is winding through the round hills and the shouts of '*sadhu*' are piercing through the sky. We have seven more miles to reach Maskeliya where the bus would halt.

Holy in the past, today sacred to all, Adam's Peak towers above a range of sister hills. Different names are given to it and they vary according to the mythological beliefs. The way to the summit cuts through the jungle. The climb is very steep and full of perils. The steps are narrow and rugged. Most of them are cut on rocks, hard, abrupt, and difficult to climb. Strong iron chains are fixed in order to ease the climb, and at certain places one could hardly find space enough for two to pass. A slip would spell death. So dangerous and perilous is the climb to the sacred peak. Yet thousands of people, young and old, men and women, wind up its rugged path by moon light or by torch light.

They go singing, neatly dressed in white. With them during a certain period of the year countless millions of butterflies stream out to the top of the peak. They are supposed to be going on pilgrimage to end their short lives on the top of the holy peak.

We finished the climb in about four hours. We were now at the entrance to the wind swept shrine. Encircled by a low wall at the summit of the peak stood the shrine like a castle in the air, open to the wind on all sides. Thousands of candles in rows lit the spot, and in spite of the sweeping monsoon gale, a large fire flamed intermittently.

This is the prayer hall where the rich and poor, old and young, men and women, black and white, kneel down together and chant hymns in a sweet low voice. A sense of holiness arose in our minds and we knelt among the others.

Our prayer was over, but there was still time for dawn. We took shelter under a large shed which was open at both ends. Soon we wrapped ourselves in thick blankets, but we could not stand the pinching cold of the wild wind. Wearied by the tiresome climb we soon yielded ourselves to the embrace of sleep.

I could no longer roll myself inside the thick blanket for the chilly wind was pinching at my heels, and the anxiety to see the day break was growing at my heart. I jumped up to see the eastern horizon turning pink from grey. It was time for the sun worship and the whole multitude gathered in the eastern side with their inquiring eyes towards heaven. But still the west is buried in the thick dark sea with the white foams of the misty wave floating here and there. Now the pink in the east turns to crimson, while the mountain heads are shaded with purple, but still the foot of the mountain is buried in shades of blue. Now the crimson wave sweeps over the mountains and the mountains look bright and beautiful. They appear happy to welcome the sun. Now the east is turning into shades of vermillion while the misty wave of the west is slowly disappearing. Now the east looks a daub of pink, spanning the heavens.

The west is almost clear by now. Now the east is smiling and now a circular golden dish is slowly rising up from the heart

of Lanka through the blue hills. The only sounds, the shouts of *Sadhu* and the tolling of the bells. Together they make a warm welcome to the punctual master of the sky.

What a magnificent sight! How long would that noble creation of nature remain? Only a few minutes and now I see nothing in front of me except the usual sun floating in the deep blue sky and in the green hills deep below.

V. K. THIAGARAJA
Jr. Entrance

They Have Won Their Revolution

One notable feature of the twentieth century is the emancipation of women. The position of women has taken an entirely new phase in the present social structure of the world. There existed at one time a belief among the bigoted straight-laced men of the world that the fable of men's superiority over women in all spheres of life was true. Even at present in India and Ceylon, countries that embrace religious theories strictly, we find numerous men who claim the fable to be a fact. Man can no longer surrender himself to religious limitations. Modern civilization has now reached a stage where traditional beliefs should not stand in the way of social and political progress. In the last two world wars women proved their ability and since then men have begun to realise that in no way are women inferior to men except in physique which in this modern world counts for practically nothing.

The first and second world wars saw women taking over the tasks done by men in peace time. They took the place of men as white collar workers, ticket checkers, bus conductors and even as police officials. Furthermore they enlisted themselves in the army assisting in land, sea and air. In S. E. Asia under the supreme command of the famous Indian leader Subhas Chandra Bose, the famous Rani of Jhansi Regiment

which numbered well over a lakh of brave women, was formed. The year 1944 saw the regiment pushing back the famous British Second Division which had won many battles in Italy, Germany, Italy and many other European countries compelled their women to take part in the political, economic and social activities of their respective countries. With the Revolution of 1917 Russia opened all but a few services to her women. Since then Russia has successfully steered through rough seas and reached a remarkable economic and military position which no other country can now dare to assail. Woman's position in the political field during the past few decades has risen high. In India, the work of Mrs. Annie Besant, the late Mrs. Sarojini Naidu and Mrs. Vijyalakshmi Pundit equals that of the men who have contributed so much towards the attainment of Indian freedom. Mrs. Pundit has distinguished herself in the diplomatic field. She has defended her country in a masterly manner against the various charges brought against her country in the U. N. O. It is an extraordinary achievement for a woman of a country where prejudices against women are deeply engrained among the people. In the medical field too women are no less distinguished. Dr. Rajakumari Amrit Kaur, the Indian Minister of Health is considered to be one of the most highly educated persons in the medical profession. Writings of famous authors include those of many women like those of Anna Louise Strong, a Russian born American. Her writings again show that in no way are women inferior to men.

The question of equal rights arose in England during the elections immediately after the first world war. At that stage the women of England felt that during the war they had occupied the place of men in every sphere of life and had filled those places successfully. This and many other reasons induced the women of England to claim the right to vote and many other such rights. This resulted in a great stir in the country and the militant suffragettes even broke down glass windows and hurled stones. The milder ones only quarrelled with their own husbands at home. The government tried imprisonment but the disease spread. At last the government had no option but to grant their demands.

Gandhiji when he addressed the Women's Congress at Allaha-bad said "man and woman are in the same boat and they must share equally the tasks that lie ahead of them in order to promote civilization".

V. S. PATHMANATHAN,
Jr. Entrance.

The International Situation

The world is today in a critical condition, because there are two blocs one against the other; they are the capitalists and the communists. The Americans and the British are leading the capitalist bloc and Russia the communist bloc.

For the the last twenty years there has been a civil war in China, between the Nationalists and the Communists. The nationalist Government is administered by Generalissimo Chiang Kai Shek. Now the Communists are very active, and they are defeating the nationalist armies. This twenty years old civil war is nearing its end. The Communists have captured almost all the parts of North China, and parts of the South and the great city of Shanghai. After the fall of Nanking, the capital, and one of the richest cities in South China, the nationalists have no hope of defending the other towns and ports. Now they are fighting for the great port of Canton in South China. In North China the Communists have established a "People's Democratic Government". This government is headed by the Communist leader, Comrade Mao Tse Tung. In a few months the whole of China will come under the regime.

In Burma also the Communists are fighting Thakin Nu's Government. The Red Flag Communists and the White Flag Communists are not strong enough to withstand the nationalist armies. Burma is one of the rice exporting countries in the world. Owing to the Communist trouble they are not in a position to export more rice. The Communists are said to be destroying

large stocks of rice and paddy in the great ports of Burma. They are kidnapping the millionaires and they are demanding money from the Government for their release. In some places of Burma the Communists are being driven back by the nationalist armies.

The dispute between the Indian Dominion and Pakistan over Kashmir is not yet ended. The United Nations has appointed a commission to settle the dispute between India and Pakistan. India was a Dominion under the British Commonwealth of Nations. The Government of India has asserted its Republican status, but in association with the Commonwealth. In India we find two parties, the Indian National Congress and the Indian Socialist Party. The Government of India is being administered by the members of the National Congress led by Pundit Jawaharlal Nehru. The opposition is led by Sarat Chandra Bose and Jeyapragash Narain. In some by-elections the Socialists have been defeating the Congressites. In a few months the Indian Dominion will become a "People's Republic" and the people will go to the polls for the election of the first President of the People's Republic of India.

The free countries of the world have established the United Nations' Organisation to bring peace among the nations in the world. But the existence of the two great blocs cuts at the root of the United Nations' Organisation. The Anglo-American bloc has the majority in the organisation but Russia is able to reject the proposals of her opponents with the power of the veto. Owing to these two blocs the United Nations' Organisation is not in a position to bring peace among the nations.

The victory of the Labour party in England in the last general election is one of the best events in the history of the world. The Labour Government is led by its leader Clement Attlee. The Labour Government of England has nationalised the Bank of England, the coal mines and their transport services. Now they are considering the nationalisation of the steel industry. Before the Labour party relinquishes office, they might nationalise even more industries, and may perhaps govern England on entirely Socialist lines. We can be sure that the Labour party will also come to power in the next general elections.

A few months back the Prime Ministers of all the Dominions under the British Commonwealth of Nations met in England for a conference called the "Dominion Prime Ministers' Conference". This is the second conference of its kind. They discussed the question of defence against the Communist menace. The conference took place at the official residence of Mr. Clement Atlee, the Prime Minister of England. They had many discussions on trade and political relationship and aid for the countries which are now affected by Communist troubles.

The Berlin blockade has been lifted and there are many disputes between the Western Powers and Russia. Following this dispute, there we find strikes by the Railwaymen. The Railwaymen struck work and demonstrated and attacked factories and Railway buildings. The foreign ministers of the Western powers and Russia are having discussions over these and other questions.

R. V. VILVARAJAH,
S. S. C.

The Caste System

This subject is now being discussed in most of the meetings which are held in public and in colleges. If we are to discuss this subject, we have two questions to be answered. One is whether the caste-system should be abolished and the other is whether it should exist as it is now.

Most of the people would say that the caste system should exist. What they say is almost right, because there are many reasons to say that the caste system will make the whole nation prosperous and happy if it exists. Let us take for example, the theory of evolution. When life came into being, it existed only in a cell called protoplasm. It did all the work such as respiration, reproduction and responding to stimuli which are done by the highly evolutionised animals too. We find many thousands of cells in a highly developed animal but all cells are not doing the same functions needed for life to exist. But they have grouped themselves to do various functions, one group doing the function

of digestion, the other doing the function of reproduction and so on. So, we find that nature has made highly specialised animals such as man to be made up of many cells which group themselves to do various functions. If they had not grouped themselves their work would be difficult nor can the excretion of waste-products be carried out without a special opening. In a similar manner we can think of the whole nation as a highly developed animal and the people as the cells of the highly developed animal and the caste as the groups of cells doing a particular function. Nature has grouped the cells in highly developed animals so well that they do their work very well for them. If the people who have grouped themselves into castes do the work well, their government will be going on without any disorder.

We find some people objecting to the existence of the caste system. They are wrong in doing so. The people who oppose the existence of the caste system are those who have left out the particular work assigned to them. They may have left the work because they have no skill in doing the work or they may have wasted the period in which they ought to have practised it.

There is also another reason why some people want to abolish the caste system. The people who do a particular type of work are not interested in their work. This is because they have not developed their work. They are using only the implements which were used by their ancestors and also they do not devise new methods of doing a thing; but they only use the methods which were used by their ancestors. This is because they leave out their works and want to do something by publishing their views that the caste system should be abolished.

The caste system has nothing to do with a man's status. By caste-division one should not be considered as inferior or superior to another. This superiority and inferiority in the caste system should be taken away from the system. If this is done, the people who are called labourers and otherwise known as untouchables should be allowed to enter temples for their worship.

S. THYALPAKAR,
S. S. C.

Strikes

Strikes are common in these times. There are strikes in England, in India, in Ceylon itself and in other parts of the world. What causes strikes? What can be done to prevent strikes? These are a few of the questions which arise in the minds of all intelligent persons when they read or hear of strikes.

What causes strikes? The root cause is always dissatisfaction with the existing conditions. Workers feel that they are being exploited by their employers, because of the low wages they receive. In the pre-war days employers made good profits by paying low wages to their labourers. This did not worry the worker very much, as the cost of living was comparatively low. Today the labourers think that the employers are getting more profits, but that the wages of the workers have not been raised according to the rise in the cost of living. It is mainly to this reason that we must attribute the dissatisfaction which exists among the labourers of Ceylon. There is no doubt that agitators are active among labour but more success is attributed to their efforts (by some people who say that they are the main cause of strikes) than they have achieved.

What can we do to prevent strikes? There is no limit to what can be done by understanding and peaceful negotiation. To conduct negotiations with labour, labour must be organised into Trade Unions. The Government must try to make the path of the Trade Unions as smooth as possible, which so far I regret to say, it has failed to do. The hindrances and restrictions imposed upon the Ceylon Federation of Trade Unions are glaring examples of an erring labour policy in Ceylon. The labourers should understand the fact that many estates are running at a loss because of the relatively low cost of rubber and hence should meet the employer half way in the matters of wages. Profit sharing schemes have already proved to be a great success. Some local firms in India who have introduced this system are noted for their freedom from

strikes. This scheme supplies the worker with a motive to strive his uttermost; if it is introduced on a large scale in all sections of Ceylonese industry, it may do away once and for all with the evils of strikes.

V. BALASUBRAMANIAM
S. S. C.

Trees

Would you all like to live in a world without trees? Even Adam and Eve spent their first joyful days under the shady trees in the Garden of Eden. Man in the primitive ages built huts on tops of trees and lived there. Poets like Shakespeare have admired outdoor life under the trees where contentment and peace prevail. Duke Senior in the play "As you like it" says, "and this our life exempt from public haunts finds tongues in trees, books in the running brooks, sermons in stones, and good in everything". Shakespeare had appreciated the life under the greenwood trees where ambition and jealousy are shunned. Stevenson in his "Travels with a Donkey", compares sleeping out in a wood to sleeping within the walls of a charmed room. Therefore trees are a source of inspiration to us.

Not only man, but also birds and insects take refuge in trees. Birds build their nests and eat the fruits of the trees. They also build their nests with twigs and leaves.

Imagine a scenery of Jaffna painted without the black stalwart Palmyrah Palm. At once we discern that something is lacking in that natural scenery. The Palmyrah Palm is made use of in numerous ways. A land without trees would be barren and unfertile. The *pinnatifid* leaves of the Coconut Palm glitter in the tropical sun. Trees differ according to climates. The Arctic regions do not have any trees. Some parks have cone-shaped firs and yew trees. The Mediterranean lands have evergreen trees. The forests of Australia have tall, stalwart, giant trees. These trees are cut down for timber. The trees with soft wood are used for making pencils and paper.

Without trees coal could never be supplied to the giant machines of the modern era. The decayed trees buried under the earth form coal. Without trees man can never get vegetables and fruits. Green trees only can prepare starch in the presence of sunlight.

Trees look their best in the flowering season. It is very pretty to look at the flamboyant tree in bloom. Mango and Jak are among the best fruits of Jaffna. What a variety of colours these fruits have! Trees live for ages. Their ages can be estimated by the number of rings on the barks. Even the Lord Buddha sat under the sacred Bo-tree and meditated.

Trees are in every way useful. Unlike man and beast they make no noise. Their leaves only can rustle in the wind.

S. THANANJAYARAJASINGHAM
S. S. C.

Ceylon and the National Languages

The national language of a country should be one which can be clearly understood by the common people. But, what is happening in our country? A foreign language which can be understood only by some people, rules the country, while our languages, Sinhalese and Tamil, have been abandoned.

Now we are free. Therefore we should free our language also. It is a matter for great shame to use a foreign language in its administrative affairs and as the state language.

There is no doubt that English is a universal language and is our only means of international contact. It must therefore be taught in our schools. This need not mean that it should be continued as the state language after our freedom.

What is freedom without our national language? There is no freedom in a country which holds on to a foreign

language in matters of state. Take the case of Burma or even other countries when they got their freedom; they changed the national language because they felt that the greatest thing in freedom was to go back to the language of the masses.

Of course there are some difficulties in going back to our language, but we cannot achieve anything without facing difficulties.

At present the enthusiasm for the national languages is less than when we were under foreign rule. This is due to English-educated people only being in power in the country.

For example take a court of law. The magistrate is a Sinhalese, the plaintiff and the accused are Sinhalese, the witness, the lawyers, all are Sinhalese, but there is an interpreter who is also a Sinhalese to translate the language which they all know, into another that the majority do not understand.

Some say that it is difficult to have two languages (Sinhalese and Tamil) as official languages. South Africa, Switzerland, and Belgium have more than one language as their state language. Why not Ceylon?

N. SATCHITHANANTHAN
S. S. C.

A SHORT STORY

Can It Be the Ghost?

It was the August holidays and Ratnam had gone to his uncle's house to spend the vacation. It was already past ten and Nathan his cousin was reading to him the "Haunted Dormitory."

"It's rather getting late" said Nathan placing the book on the table. "How is the story?"

"Not a bad yarn" replied Ratnam smiling.

"Yarn!" broke in Nathan "Perhaps you haven't come across a ghost yet!"

"Why! I would like to meet one, these days" said Ratnam laughing.

"All right we'll get to bed" said Nathan looking on the cover of the book.

It was past midnight and Ratnam was still thinking of the story. He turned the other side, and suddenly he saw a figure in the window. Ratnam looked hard. Yes, it was surely a figure of a human being. The thought of the ghost flashed into his head. He wanted to shout out, but he couldn't. His mouth wouldn't open; he was unable to move his lips. He turned over and held the pillow tight. His heart began to beat faster and faster. Every minute he expected something to feel over him. After a short period of unconsciousness he looked towards the window. The figure was still there. Ratnam's head was aching again; he fell unconscious. When he recovered the sun was shining brightly through the window. He got up, washed his face and went to have his tea. While drinking he was relating the dreadful incident to Nathan. Just then their maid servant rushed to the hall shouting "Madam's jewel box is missing; she says she last saw it yesterday evening". Ratnam trembled while hearing the news. "Can it be the ghost?" he sighed when he fell into the chair.

K. KYLASAPATHY
Prep. Senior.

The Devil of Pippili

One night having finished my night study I went to have my supper. Then I heard from my sister that my mother was very ill at the Manipay Hospital.

This sad news troubled me much and directly I went to my friend's house and asked him to come with me to the Manipay Hospital. Without a word he dressed himself and was ready to go with me. We went together. The clock was striking ten as we arrived at the Hospital. There I saw my mother lying

on the bed and my father beside her. We stayed with them for some time and then we returned.

When we came to the Pippili crematorium it was one o'clock and very dark. My friend warned me to be careful as there were devils in that crematorium. I was terribly afraid but I went all the same.

My friend said that he saw a dim figure approaching in the distance. He said that he wanted to see whether it was a man or a devil.

At that time there was no gate in front. So we were able to go through and when we reached the spot asked, "Who is that"?

No reply. We stood frozen with fear. My friend flashed a torch light. It was my friend Sarvanandan who was searching in the crematorium for something. When he saw us he was ashamed. Then after some time we saw that he had some skulls in his hand. We asked him why he wanted skulls. He said that he wanted skulls for studying Biology. We asked him why he did not take them in the daytime. He said that he was ashamed of looking for them in the daytime. Then we three went to our own houses.

S. NARAYANASAMY
Form III

At Sigiriya

I went on a tour with a company of my friends to Anuradhapura, Polonnaruwa, Kandy and the places between them. One of them was Sigiriya Rock. We arrived at Sigiriya at about 3 p. m. on 11th of April 1947. After having got down from the van, I was thinking how to climb up the rock. It is roughly square shaped. I did not want to climb up the rock. So I got into the van and sat there.

But one of my friends forced me out and took me up the climb.

When we had climbed a quarter of the rock, we saw a level quadrangle. We saw a notice warning us not to shout because there were bees and that they might sting.

Then we saw a very steep flight of steps beginning from the quadrangle. At the entrance of the steps, we found two great paws of a lion. After resting for some time in the quadrangle we started climbing up again.

The steps were very narrow and dangerous. So we climbed one behind the other. There were strong iron bars fixed on the rock to hold our hands. If we slipped death was sure a thousand feet below. In this danger I thought of home.

On the top we found the foundation of Kasiappa's palace. There was a small pond also, supposed to have been his queen's bath. From there we looked round. We saw many hills round it. Then we watched the scenery. All the fields below looked like a green drawing room carpet so small they seemed from above. The tanks were just tiny dots of silver. A tree twenty feet in height seemed to us as small as a bush. All the things were very small in size. I tried in vain to get a view of our van. I turned to all directions but could not see it.

After seeing all these beautiful things and shooting some of them with the cameras we had brought, we began to descend the rock. When we had come twenty yards from the quadrangle, we found some winding steps going up. There was a notice to say that only six could go at a time. So we went six by six. We reached the top, and saw the frescoes and then got down. After having reached our van, we continued our journey to Kandy very happily.

S. KATHIRGAMANATHAN
Form III

"If I were that Harijan..."

In a little village lay a little field. In that field there was a pond. It was a fine scenery to see the pond, especially when the lotus flowers in it bloomed.

By the side of this pond lay two houses. One belonged to a Brahmin, and the other to a Harijan.

Now, the people who lived around the pond, used to take flowers from it.

One day the people received a notice which came from the Village Committee. In it the following sentences were written:—

"The field in which the pond lies was owned by the forefathers of the Brahmin who lives beside it."

The Brahmin was very pleased at this. If any of the people who lived by the side of the pond came to take flowers from it, he would not give even one flower to them. One day the Harijan went to the Brahmin's house to take permission to take some flowers from the pond. But the Brahmin, instead of giving him permission, sent him away with a sturdy blow on the back part of his head.

What is the strength of the Brahmin, compared with a Harijan's? The Harijan would have given him a slap, but the caste system did not permit.

Six months passed by. A notice reached the Harijan's hand. It stated that the field belonged to the forefathers of the Harijan, and not to the forefathers of the Brahmin.

When the Brahmin heard of this notice, he said to himself, "If I were that Harijan, I could have enjoyed this pond, till the last of my life, but being a Brahmin I enjoyed it for only six months."

N. KANDASAMY
Form III

Jaffna's Tragedy

I hate my country because of the systems they follow. In my country the people do so many cruel things which I cannot see with my eyes. We must first try to stop these cruel and foolish things.

First, we have toddy drinking, stealing, telling lies and gambling for money. The next thing is the caste system. By having a caste system many people are suffering from cruel things. In Jaffna only the people are afraid to work against the caste system. A few years ago in India there was the caste system. There were untouchables, unapproachables and even unseeables among the Harijans in India. But today in that country all these cruel systems are removed and all the people are equal in status. All the temples are open to the Harijans. The higher caste people and the lower caste people are equal before God, and the law.

It is stupid to think that this person is a high caste man and that person is a low caste man. The person who has an even temper and does good things is a higher caste man, though he is born in the lowest caste. The person who does evil things and has a bad temper is the lowest caste man even if he is born in the highest caste. The people of our country do not understand this. This is their great tragedy.

C. K. ARUNACIRI
Form III

An Imaginary Adventure

My friend Vijaya and I went to a forest to pluck some palai fruits. We went with a small bag and a knife. He climbed a tree and cut down many branches full of fruits. I plucked the fruits and put them in the bag till it was full. Then he got down. We ate as much as we wanted. Then we set out to

come home. I carried the bag and he the knife. When we were going I saw something coming towards us at a distance. I showed it to my friend. He said that it was a wild pig coming to eat palu fruit. But it came straight to us. It looked as if it was coming to charge us.

So we ran and it also came running after us. I ran with the bag because I did not like to throw the fruits. But when I tried to climb a tree I couldn't; so I threw the bag down and climbed the tree. Vijaya also climbed a tree.

The pig ate all the fruits which I had thrown down and stayed under the tree for nearly half an hour. I broke some branches and threw them on the pig to frighten it away, but it wouldn't move. Vijaya slipped down from the tree and came unseen behind the pig and threw the knife at it. It caught the animal on its hind leg, but being only wounded it turned and charged Vijaya furiously. The knife had fallen off and the beast was bleeding. Vijaya had just time to swing himself on to a branch within reach. The wounded beast stayed under the tree to wreak vengeance on Vijaya.

But I slipped very quietly from the tree, took the knife where it was, went a little way unseen behind the pig, took careful aim and threw the knife at it with all the force I could put into it. The knife caught it near the stomach and mortally wounded it. It sank down unable to stand or move. Vijaya jumped from the tree and we ran home without taking the knife or bag. As we were running we looked back to see whether it would chase us again. But it lay there unmoving.

K. VARATHARAJAH
Form III.

My First Visit to the Mihintale Hill

During the last holidays some of us went on a tour to see the ruins of Anuradhapura and Polonnaruwa. During that tour we paid a visit to the Mihintale hill.

Mihintale hill is eight miles from Anuradhapura. It is the place where Mahinda met Devanampiya Tissa.

On the 10th of April 1949, we started from Anuradhapura to see the Mihintale hill. We hired a bus and went there. It was 7-30 of a very cool morning. We were very happy. On our way we saw the Nuwara Wewa and many other wonderful things.

After seeing many things we arrived near the Mihintale hill. We walked a quarter of a mile to reach the foot of the hill. We tried in vain to count the steps from the bottom to the top.

After some time our legs began to ache. Some of us began to run some steps and then waited for the others to come. When they had come nearer we ran again. At last with much difficulty we reached the top. There was a temple. In the temple there were many statues of Buddha and people worshipping Buddha.

By the side of the temple there was a dagaba. It was very old. It was built of bricks. Although it was not very high we did not climb it. After seeing the dagaba we looked down to see the surroundings from that place and it was of course a very beautiful sight. On one side was a temple and many trees. Far away we saw the Ruanweli-Seya, the Abayagiri dagaba, Anuradhapura town and its tanks stretched out as if in a miniature model of the city.

After seeing these beautiful sights we descended this hill by another way. We went to the temple which we had seen from above. There was a dagaba also. There were many pillars round it. From there we went to another hill. It was on the top of this hill that Mahinda met Devanampiya-Tissa. We climbed the top. On the other side of the hill was Mahinda's sleeping place. We went there also. Then we descended the hill. While climbing and descending we saw many ruins. Thus ended my first visit to the Mihintale hill.

S. SIVATHASAN
Form III.

The Posen Festival

Poson festival is one of the greatest festivals of the Buddhists. Poson is a name for June in Sinhalese. The festival is held on the full moon day in June. A new foundation was laid for Buddhism, by Mahinda Thero on a day like this in Ceylon. The Buddhists show their gratitude even to day to Mahinda every year.

Mahinda was a son of Asoka, who was a great king in Northern India. The King, after having become a Buddhist tried to spread Buddhism in the neighbouring countries. Ceylon is one of the countries, which he selected to send missionaries.

At that time King Devanampiya Tissa (247—207 B.C.) ascended the throne in Ceylon. Asoka and Tissa were great friends and sent gifts to each other. But they never met each other. Buddha also had proclaimed, "In future Mahinda Bhikkhu would produce my order in Lanka Dwipa."

Therefore he arrived here, according to the advice of the Bhikkhus and the King, on Poson full moon day. The King, Tissa, was hunting with a number of followers at Mihintale hill. Mahinda met him and conversed with him. After a few hours Mahinda delivered a sermon. The King and his followers, who were then Hindus, were converted to Buddhism. Thus Buddhism began to spread in Ceylon.

Anula, the Princess, wife of the younger brother of the King who had a keen interest in religion, wanted to become a nun. Mahinda told the King, he was not allowed to ordain the ladies. He sent messengers to India, to bring Sanghamitta, who was his sister, with the right branch of the Bo-tree. The King sent her.

After the arrival of Sanghamitta, Anula became a nun, with five hundred ladies. The Bo-tree was planted. It is the oldest historical tree in the world. The King built Maha Vihara, Thuparama Dagaba, many monasteries and convents.

Even today the Buddhists hold the Posen festival every year. They hold that in all glory at Anuradhapura. Numbers of people from the various parts of the island, crowd, like a surging stream, into the sacred city. Pirith ceremony is held and a number of devotees are granted the eight precepts.

Poson Perahera is held with the statue of Mahinda, in Colombo and some other places. A Posen procession was held in Jaffna this year.

BHIKKHU P. PREMARATNA, (Pandit)

An Incident in a Bus

Last Saturday, I was travelling in a bus. Two men got into the bus with me at Grand Bazaar. One had a *kudumi* tied in a knot at the back of his head. The other had not a single hair on his head. His head shone in the sun light. I bought a ticket for Chavakachcheri. They bought tickets for Kaithadi.

It was election time, and these two gentlemen started talking of the election. The man who had the *kudumi* said, "Why, he called us *Yalpana kudumi thamilan*. He has been speaking ill of us in the Council."

The bald-headed man said "He never scolded us like that. Cunning men have made up this story."

"He is a rogue. He has betrayed us. Are you going to vote for that candidate?"

"Your man is a rogue. Not mine".

"Do you think the Tamils are slaves to vote for such a man?"

"We are not slaves. We are doing the right thing."

"You don't know politics. Have you read the newspapers?"

"I know what is written in the papers. All lies. Do you believe them?"

"I don't believe them. You do. I know you people from——".

"What do you know about us? Shut your month".

Thus they started quarelling in the bus about the election. Then they called each other names. All of us were enjoying the fun. Even the conductor joined, encouraging them to talk more and more. Everybody laughed, but they kept on talking.

By now we had come to Chavakachcheri and the bus stopped in the stand. Then only they realized that they had passed Kaithadi. The bus conductor collected the excess fare to Chavakachcheri. They paid and waited for the next bus to take them back. Their love of politics had landed them five miles away from their destination.

K. PARARAJASINGAM
Form III.

A Film Show in Our School

A number of educational films were shown on the 28th of June in the College Hall upstairs. The Principal sent a notice to every class to march in line to the hall. The money was collected at the entrance at twenty five cents per head.

When we went in, there were about 50 pupils. I also rushed in with the other boys to get a comfortable seat, but as all the boys entered there was not even a little space for a fly to sit.

After some time the show started. As the show started the windows, doors, and every opening by which light could enter, was closed. So there was no ventilation at all. One of the boys fainted in the close atmosphere. All this was due to the fact that our school hall is not enough to accommodate our school children.

It was a very good film. We could see in it the structure of the Earth, its movements, and how nights and days are caused.

It showed us very briefly how the people in the Sahara Desert lived. Several other films were shown and after two hours of fun and thrills, the show came to an end. We all rushed out to go home. As we came out the whole atmosphere changed. I felt as if I was coming out of the water. A cool wind blew on my face.

A. MUTHUKRISHNAN
Form III.

I Broadcast Through Radio Malaya

I had a great liking towards Japanese music. No sooner did the Japanese come to Malaya than they opened several schools and I too joined one of them. With several other subjects music also was taught there. The year end examination approached. I prepared music with the other subjects. I later found that I got the highest marks in the examination in music. This encouraged me more.

In 1943 the Kuala Lumpur Radio Station had a children's programme once a week. Several Schools gave items. Our school also decided to give an item.

Our Principal asked our music master to select some boys and train them well. So our music master selected some boys. I too was selected. Our music master trained us well for a long period. Finally one day all of us were asked to sing individually. In this also I was selected. The Principal then called us and said that on the following day we had to give an item on the Radio.

The next day was a bright Monday and we assembled in the school at 4 p. m. A large car came to the school. We then got into the car with our master. We soon reached our destination. Our master took us up in a lift to the 5th floor which was the Radio Station. We were then guided into a room. A Jap then offered us comfortable seats. The commentator then announced the programme. We were asked to sing and all of us sang. When our song was over we were awarded prizes. We then thanked them and got into our car. In a few hours we were back at school. We then returned to our own homes. Our parents were very glad when they heard us sing and were happy that we had a chance to broadcast through the Radio.

S. RAGUNATHAN
Form II.

A Cricket Match

My friends Ramu and Gopal and I were there long before the bell and busy talking in our class room about our cricket team.

"Krishna cannot play well; therefore we must give him good practice" said captain Ramu.

"Oh! that can wait, my friend; first we must have nice caps for everyone of us. What is the price of a cap?" asked Gopal.

Before I could reply Shanmugam, a well-known boy, came to our captain and gave him a note neatly written and inserted in an envelope. We were anxious to know what was written in that, and we crowded round to read it over his shoulders.

That was a challenge from another team called Saraswathy team. They informed us that they wished to play a match with us.

Immediately our captain wrote the reply to say that our team would meet them that very evening at the end of an old lane.

The tennis ball we had been using had been lost among the bushes somewhere and we were raising money to buy another. So we wrote to the Sarswathy team to bring their own ball. Of course our box wood bats couldn't stand a cricket ball.

The captain ordered us to wear white shirts and blue trousers. All the players met at the end of the lane. On their side one player was missing. Therefore their captain told us that a player must be dropped out from our team also. So our captain was willing to drop me out because I had a slight wound in my hand. I was asked to score.

One of us dug three holes on the ground and placed the wickets. Instead of an opposite wicket we had a big stone. It was used as a stumping post. The bowler could only work from that end.

First our captain played and by the third ball he was out. Eight of our players were bowled mostly like this, and we had got

only 16 runs. At last Krishna came to bat. We thought we were losing the match that time. Fortunately Krishna did his part wonderfully. He scored 26 runs. The Captain whose eyes were filled with tears turned round and round and cheered with drops rolling down his cheeks. Krishna also bowled. He was our star player.

Then the other team came forward to bat. First our captain bowled with angry face and struck terror into the enemy ranks by bowling out four of them in the very first over. Then Krishna bowled and took two wickets. Our boys were shouting and cheering Krishna and the captain. I was very glad that the score was only 12 for our opponents. The other three managed to add 10 runs to themselves with a great deal of difficulty. Then their captain came and batted fiercely but he scored only 14 runs. At last he was caught out by Gopal.

Our team had scored 42 runs and their team only 36. The captain called the usual hearty cheers and then in celebration of our victory the wickets were thrown in the air in the direction of the mangoes which were hanging by the side of the lane. Many of them tumbled down. We rushed at them and divided them among ourselves. While we were eating them I gave up my position as vice captain to Krishna in honour of his great performance. Then I shook hands with Krishna and ran home. The first thing I did was to write this article.

V. KANTHAMOORTHY
Form II

How I Learnt to Swim

My brother, Thavarajah, is a skilful swimmer, but I did not know swimming. I was afraid of the water.

There is a swimming pool near where we live. We both went there to bathe. Thavarajah swam with other boys. I stayed on the bank and bathed with the help of a bucket. I bathed quickly and watched the others swimming.

Thavarajah gave me daily lessons in swimming. These lessons were all in vain.

One day he told me, "Brother, do not be afraid of the water."

I told him, "When I learn to swim I go down to the bottom of the pool."

"You are not really sinking, but you are only balancing."

"If that is so water goes into my mouth."

"Yes, that is true; when I learnt to swim I drank pints of water, and that taught me the rules of swimming."

The next day we both went to the swimming pool. I did not bathe. Thavarajah swam with many other boys. I was looking at them. Suddenly I fell into a brown study. My brother's friend, Sivalingam, came behind me and pushed me down. I fell down into the pool. Thavarajah came swimming very fast to save me. When he came near me he saw that he was not needed, for I was swimming, not like human-beings, but like a dog. From that day I knew to swim. Now I am able to swim with other friends equally fast.

S. NAVARAJAH
Form II,

A Visit to an Aeroderome

I came to Ceylon from Malaya this year. Arrangements were made to reside in Colombo. As I was late for the admission test I was not able to join any college in Colombo. So I came to Jaffna and with great difficulty gained admission in Jaffna Hindu. While I was in Malaya I had a great desire to tour round Ceylon because I had heard it was a beautiful island. But it was like "crying for the moon". I satisfied myself with a hope of touring at least round Jaffna Peninsula. As soon as I arrived in Jaffna I asked my cousins

to give me a detailed description of the Peninsula. They told me about the health resort at Keerimalai, the aeroderome at K. K. S., the Dutch Fort at Jaffna and Tinnevely Farm. I had the chance of visiting all these places but not the aerodrome. I anxiously waited for a fine chance to visit the aerodrome. Days passed on to weeks and to months. But my desire was not fulfilled. I was disheartened.

At this time everywhere there was a talk that the two famous comedians of India would be visiting Jaffna and also that they would fly from India and land at K. K. S. aerodrome. My joy knew no bounds. I determined not to miss this chance. I found out the exact day and date of their arrival on the pamphlets printed. I also came to know that they would land at K. K. S. aeroderome at 3-30 p. m. The three previous days I was quite restless. It appeared to me as though the days passed on very slowly. At last the day of their arrival dawned. I had made arrangements with my neighbour to take me to the aeroderome as I was new to this place. I started early at about 2 P. M. with the hope of occupying the front place to have a full view of the aerodrome. As soon as I reached the aerodrome I saw thousands and thousands of people crowding the place. All were with their heads up towards the sky. Some how or other I managed to get to the front. Suddenly we heard the sound of the aeroplane and slowly it landed down. Some prominent people welcomed the comedians and garlanded them. After a few minutes' stay at the aerodrome they got into a car and drove away. I kept back till the crowd disappeared. Then I had a good look round the aerodrome. My heart leapt with joy because I was able "to shoot two birds at a shot" and I returned home with a joyful heart.

T. SIVANANTHAN
Form I.

In Memoriam

MR. V. NAGALINGAM, B. A.

The death of Mr. V. Nagalingam, Principal of Kokuvil Hindu College, removes from our midst a notable personality, who, for well-nigh twenty five years filled a large place in the life of the Jaffna Hindu College. He won the affection and esteem of his students and colleagues as few others have done. The response which his old boys made to his appeal for Kokuvil Hindu College Building Fund is an eloquent testimony to the hold which he had on the hearts of his students. A distinguished old boy, soon after Mr. Nagalingam's death, referred to him as the best possible choice, all things considered, for the principalship of Kokuvil Hindu College. It is to his great qualities of head and heart that his success as a teacher is due. He was by nature genial and sympathetic, free from condescension and standoffishness, an idealist of the orthodox conservative school, who rose above the petty concerns of life. Students naturally caught the silent spell of his personality. As a teacher of English and History he was remarkably successful. He brought his personality to bear on the presentation of his lessons and assiduously cultivated his powers of expression and exposition to give of his best to his students. His Shakespeare classes in particular were highly appreciated by students in the higher form.

His contribution to the many sided activities of the college deserves mention here. A speech from him was a common feature in literary and social gatherings and was looked forward to by students and teachers. He was for many years the editor of the *Hindu*, the old boys' magazine. He completely identified himself with all the activities of the College and subscribed liberally towards the celebration of achievements in sports. He thus became, so to say, a part—a large part—of the College. "Magna pars fui."

His career may be briefly mentioned here. After passing his Cambridge Senior from Jaffna Hindu College, he proceeded to the Scottish Churches College, Calcutta, and graduated with English

honours. On his return to Ceylon he joined the Jaffna Hindu College, in 1918, but resigned in 1920. He then entered Law College. After a brief period of service at Ananda College and Manipay Hindu College, he joined Jaffna Hindu again in 1926. In 1946 he succeeded Mr. Seenivasagam as Principal, Kokuvil Hindu College. In 1939 he succeeded Mr. M. S. Eliayathamby as Editor of the *Hindu Organ* and soon established his reputation as a facile writer and editor of sober end statesmanlike views. By his unremitting efforts he was able to build up Kokuvil Hindu College and raise it to Grade I.

Until march this year he looked very hale and hearty and showed great energy in his organisation and administration of the College. Nobody could suspect that the end was so near. He himself never suspected that nephritis was eating into his vitals. It is idle to speculate what he would have achieved, if his life had been spared some time longer. Kokuvil Hindu College has sustained an irreparable loss by his death.

We express our heartfelt condolence with his wife and young children who are deprived of his fostering care and support.

A FRIEND AND COLLEAGUE.

SCIENCE EDITOR'S PAGE.

Atomic Healing

There is nothing fundamentally evil in atomic energy. Yet the idea prevails among many people that atomic energy can be used only for the manufacture of highly destructive bombs. This is wrong. Recent researches clearly indicate the great role atomic energy will play in peace time developments.

It is now believed that radium healing can be replaced by several other treatments that depend on atomic energy. These treatments have several advantages. The injurious after-effects resulting from the use of radium can be avoided by using neutrons¹. Neutrons have a very powerful effect on tissues and their penetrative power is high. Since neutrons possess no electric charge patients undergoing neutron treatment will not become radioactive² whereas under radium treatment the patients become radioactive. Destruction of the blood corpuscles follows in cases of advanced radium intoxication. This disadvantage is also avoided in neutron treatment.

Another boon of the atom is radio-sodium which may be used in cancer treatment in place of radium. This is produced by bombarding ordinary sodium with the nuclei of heavy hydrogen. Half the quantity of radiosodium disintegrate within 15 hrs., whereas the time taken for half the quantity of radium to dis-

-
1. Neutrons are electrically uncharged particles, which are found in varying numbers in the nuclei of the atoms of all elements except ordinary hydrogen.

Electrons are negatively charged particles which are always found in the atoms of all elements.

2. Radioactivity is the property of giving out sub-atomic particles like helium nuclei, protons, electrons, positrons and neutrons.

integrate is 2000 years. From the medical standpoint, these discoveries are of the utmost importance. In the first place, radiosodium gives a very great activity for a small weight. Also, radio-sodium could be actually introduced into the body like radium, but no harmful effects result, because radio-sodium reverts to magnesium by the emission of an electron. The dose required to attain a desired effect is very much smaller. But the rapid rate of decay is by itself a disadvantage. It necessitates the use of very freshly prepared material and not all hospitals have physical laboratories containing cyclotrons attached to them.

Another and very interesting use of harmless elements made radioactive by bombarding them with suitable particles, is to trace the progress of food through the body. Here also radio-sodium is principally used. With a diet is mixed a certain minute proportion of radio-sodium or other radioactive substance. As the food makes its way along the alimentary tract, it gives out radiation which can be easily detected by electrical means. Thus times can be determined and in certain cases the positions of the obstruction can be accurately determined. 'Tagged atoms' is the name which has been applied to this method of observation. It has great possibilities in diagnosis and still greater ones in the experimental field, where it has been already responsible for a fair amount of knowledge. Blood volume is calculated by using radioactive iron. Gangrene, cancer of the thyroid, caries and arterio-sclerosis are detected by radioactive sodium, iodine, phosphorus and calcium respectively. Radio sodium is used in the destruction of cancerous tissues and warts and ringworm infections.

Radiation may also find its use in causing heredity changes known as mutations. Such changes are caused by rays of exceptionally short wave length. In this work X-rays have been chiefly used, and the experimental creatures have been the quick-breeding type of flies. On the fly eggs, neutron bombardments too have produced unexpected changes and the total effect of such bombardments is stated to be twice as high as that of X-rays of similar power as measured by the ability to ionize (remove free electrons) the air. Since the only type of radiation, that exists everywhere is cosmic radiation, this might after all be the prime

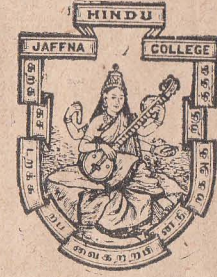
cause of organic evolution. Their effects cannot be conclusively stated as yet. But, that they have a profound effect on living bodies is not denied. It is only up to man to delve further into this aspect of atoms and use radiation for his welfare and not for his destruction.

From Becquerel, who discovered the phenomenon of radioactivity in uranium in 1898, to Lawrence, the pioneer in the development of radiosodium and other radioactive substances and also the cyclotron, is a long step in knowledge. But in years it is only a short period in man's history. The benefits that have accrued from the study and elucidation of radioactivity, are already considerable, and the way is now open for advances even more striking than those already made. Side by side with the atom bomb, there are the creative uses of radioactivity. X-Rays and radium treatment are already established in almost all hospitals. The use of radiosodium and tagged atoms has not yet been adopted everywhere. That is due to the lack of capital to erect cyclotrons. In American hospitals they are already a common feature. Now the prospect of influencing all living bodies by changing their heredity to obtain their greatest value to man opens a new vista ahead. Yet is it not strange that this same atomic energy was first used to wipe off from the face of the earth two of the biggest cities of the world?

இந் து இளைஞன்

— ஆவணி மலர் —

யாழ்ப்பாணம்

இந் துக்கல்லூரி மாணவர் வெளியீடு

பத்திரதிபர்:

ந. இராசநாயகம்

(S. S. C.)

1949.

பொருளடக்கம்

1	ஆசிரியர் குறிப்புகள்	1
2	கமது பெண்பாலார்....	5
3	நம் பாஷைக்கு நாம் செயவேண்டிய தொண்டு	8
4	கவிஞர் பாரதிதாசன்	11
5	புதுநெறி காட்டிய புலவன்	13
6	கண்மூடிக் களிப்புறும் காளையே விழிப்புறங்கள்	15
7	தெய்வப் புலவரும் தெய்வ நூலும்	18
8	விஞ்ஞானமும் வாழ்க்கையும்	21
9	இலங்கையில் கமத்தொழில் விருத்தி	23
10	ஆலயங்களில் உயிர்ப்பலி பிடலாமா	25
11	சுதந்திரம்	28
12	அன்றொருநாள்	30

❧

ஆசிரியர் குறிப்புகள்

இதோ! இந்து இளைஞனின் இளவேனில் மலர்! புத்தழகும், புதுமணமும், புத்துணர்வும், புதுமைத்தேனும் பொதிந்து மலர்ந்திருக்கிறது. அருமையான கட்டுரைகள், இனிமையான கவிதைகள்; சிறு கதைகள் மலரை அழகு படுத்துகின்றன. எதிர்கால உலகின் இளம் எழுத்தாளர்களின் பரந்த கருத்துக்களும் கற்பனைகளும் கருதுதற் குரியன. நமது அறிவுக்கு விருந்தாக அமையும் அகன்ற அருமையான கருத்துக்கள் அழகுறக் கிடக்கின்றன.

இவ்வாறன்ன திருவமைந்த இளவேனில்மலர் இயல்பி லேயே இனிதாய் மலர்ந்து அறிவுமணம் பரப்புகிறது.

ஆசிரியர் Dr. V. பொன்னையா (B. A. Hons. Ph. D.) அவர்கள் எங்களை விட்டு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் ஆசிரியராகச் சேர்ந்துவிட்டார். மறைந்திருந்த இந்து வாலிபர் சங்கத்தைப் புதுப்பித்து மறுமலர்ச்சி அளித்த வர்களுள் இவரும் ஒருவரே.

எம் கல்லூரியின் விடுதிச்சாலை, யாழ்ப்பாணத்தி லுள்ள கல்லூரிகளின் விடுதிச்சாலைகளில் முதன்மை பெற் றது. நம்நாட்டு மக்கள் யாவரும் எங்கள் விடுதிச்சாலை யைப் புகழ்ந்து கூறுவதை எண்ணி நாங்கள் பெருமை யடைகிறோம். இவ்விடுதிச்சாலையை இத்துணைத் திறன் பட நடாத்திவரும் வள்ளலும் பேரறிஞனுமாகிய திரு. K. S. சுப்பிரமணியம் அவர்களை நாம் மறக்கமாட்டோம். இவர் கடந்த 3 மாதமாக நோய்வாய்ப்பட்டுக் கிடப்பது நமக்குப் பெரும் அல்லல். இவ்வளவு பெருமைகளைத் தேடித்தந்த தன்னலங் கருதா இப்பெரியோன் பல ஆண்டுகள் இவ்வுலகில் வாழ்ந்து இன்புறவேண்டும் என்று நாமெல்லோரும் எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகிறோம். எங்கள் பிரார்த்தனை வெற்றியடையும் என்ப தும் எங்கள் நம்பிக்கையாகும்.

யாழ்ப்பாண நிலையை நாம் நோக்குங்கால், இங்கே பொருளாதாரத்தினாலும்; சாதிமத பேதத்தினாலும் இன்ன லுறும் மனிதர் பலருளர், இவைகளை நாம் வேரோடு நீக்கல் வேண்டும். மனிதன் நாளுக்குநாள் முன்னேற வேண்டும்; அப்படியே உலகம். அவனவன் முயற்சியின் படியே அவனவன் வருங்கால சீவியம் தங்கியிருக்கின்றது. மனிதனின் முயற்சிக்கு அரசாங்கம் உதவிபுரியவேண்டும். கல்லால் நிறைந்த கலட்டிகளைச் சொல்லால் சொன்னால் போதாது. பயிரிடா நிலங்களெல்லாம் பயிரிடவேண்டும். அதற்கே காங்கேசன்துறை மின்சாரசக்தி உதவியாக விருக்கிறது. அதனால் வரும் பயனை நாம் அடையவேண்டும். அதுவே நமக்கு நலம்புரிய வந்துள்ளது; கைத் தொழில் சாலைகள் நன்றாக அமைக்கவேண்டும். அதனால் ஒவ்வொரு ஏழையும் வறுமைப்பிணியைத் தீர்க்கவேண்டும். வருங்கால நிகழ்ச்சிக்கு மாணவராகிய நாங்களே சின்னங்களாக இருக்கவேண்டும், அதற்குப் பல வழிகளைத் தேடுவோம்; பல உலக சித்திகளையும் பெறுவோம்.

ஆ! இது அற்புதமான காலந்தான். எங்கே பார்த்தாலும் புதுமைப் பண்பாடுகள், புனிதமான எண்ணங்கள். பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலுமாய் இருக்கின்றது. இப்படியாகவே, சோல்பரித்துரை யவர்கள் இலங்கைத் தேசாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டமை வரவேற்கக்கூடியது. இத்துரை யவர்கள் இப்பதவிக்குத் தகுதியுடையவர் என்பதை நாம் மறுக்கமுடியாது. இவர் இலங்கைக்கு வேண்டிய முன்னேற்றங்கள் பலவற்றிற்குத் திட்டங்கள் வகுத்துள்ளமையையும் யாவரு மறிவர். இவர் இலங்கை மக்கள் தாய் மொழியில் பயிலுவதை வற்புறுத்துகிறார். இவருடைய போக்கு அரசாங்கத்தாரைத் தன்வயப் படுத்திப் பெரும்பணம் சம்பாதித்து மீளுங் கருத்து என்பது ஒவ்வொரு இலங்கையனுக்கும் தெரியும். ஆனால் இலங்கையில் வாழும் பல நூற்றுக்கணக்கான ஏழை மக்

களின் பரிதாபநிலைகளைப் பார்க்கும்பொழுது எவன்தான் கண்ணீர்வடியான்? நாட்டின் நிலையை உணராத மனிதனின் நிலைமை மெச்சத்தக்கதா? நாடு செழிக்க வேண்டும்; அதற்குக் கமத்தொழிலும், கைத்தொழிலிலும் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும். பிரிட்டன், அமெரிக்கா, ருஷியா நாடுகள் கைத்தொழில், கமத் தொழில்களில் சிறந்து, பொருளாதார நிலையில் முன்னேற்றம் அடைந்தமை உண்மையான காரியம். சீனா, இந்தியா, இலங்கையாவும் கஷ்டத்துக்குள் முழுகிய காரணம் உலகில் எவர்தான் அறிபார்? பணக்காரக் கும்பல்களின் அக்கிரமம் ஒரு பக்கம். இவர்கள் உண்டும் உடுத்தும் வரத் தெருக்களிலே உண்ண உணவின்றி, உடுக்கத் துணியின்றி எத்தனை மக்கள் ஈயங்குகின்றார்கள். சாதி வேற்றுமை, சமயவேற்றுமை இன்னும் குடிகொண்டுதான் இருக்கின்றன. இதை இலங்கையினின்றும் வேரோடு களைந்து எறிவதற்கு ஒவ்வொருவனும் முயலவேண்டும். “மதுவிலக்கு மதுவிலக்கு” என்று கூறும் சிலமார்தரின் மனதைப் புண்ணாக்கும் மார்தர் பலர் உலகில் உளர். இவர்கள் யார்? மதுக் கடலிலே ஆழ்ந்து தீயசெயல்களைச் செய்பவர்களே. இங்கே கோவில்களில் பக்தியுடையவர் சிலர்; அவர்களில் ஆடு, கோழி பசியிடுபவர் பலர். என்னே! இம் மனிதரின் தீச்செயல்கள்.

இன்றைய அரசியலில் தேசிய உணர்ச்சி ஓடுவதென்பது என்னவோ உண்மைதான். ஒவ்வொரு இலாகாப் பகுதியிலும் ஊக்கத்துடன் சேர்ந்த மாற்றங்கள் தொடங்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் முற்றிலும் சரியான, நேர்மையான லட்சியப் பாதையில் எங்கள் அரசியல் முன்னேறுகிற தென்றல், அது இப்பொழுது அதிகாரத்திலிருக்கும் ஐக்கிய தேசியக்கட்சியின் நேர்மையைத்தான் கவனிக்கவேண்டும்! ஆனால் மக்களின் மனதில் மறைந்திருந்த சுதந்திர உணர்ச்சி சுதந்திரதாகம் இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த அளவில் நாடு முன்னேறுகிறது.

தான். அதிகாரத்தில் யார் வீற்றிருப்பினும், அன்றி மகாநாடுகள் பலகூட்டினும், புதிய நகரத் திட்டங்கள் பல வமைக்கினும் யாது பயன்? மக்களின் இன்னல்கள் இவைதான் என அரசியலார் ஆய்ந்தறிந்து ஆவன செய்வது அவர்கள் கடமையாகும். எங்குப் பார்த்தாலும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம், பசிபட்டினியா யிருக்கிறது. இவற்றினருகில் உணவின்றி உறங்க வீடின்றி உடைந்துவாழும் ஊர்வறிய ஆயிரக்கணக்கான ஏழை மக்களின் நிலைமை மனதில் புண்ணை உண்டாக்கக் கூடிய காரியமாகும். அன்றியும் யுத்தமொழிந்தும் இலங்கை மக்கள் போதிய உணவின்றிப் பொருந்தா உணவுகளை யுண்டு உடல்மெலிந்து வருகின்றார்கள். இவற்றையோசிப்பார் யார்? இலங்கையின் உய்வுக்காக விரைவில் செய்யவேண்டியன பலவுள, இலங்கையின் உண்மைவாழ்வு கமத்தொழில் கைத்தொழில் இரண்டிலுமே பெரும்பாலும் தங்கியுள்ளது என்பதை இலங்கைத் தலைவர்களுக்கு அறிவுறுத்த நாம் விரும்புகிறோம். ஆலயங்களில் மக்கள் சென்று ஆண்டவனின் அன்பைப் பெறவேண்டும். அன்பையும் அகிம்சையையும் நாட்டில் பரப்புதல் வேண்டும்.

பாரதியாருக்கு விடுதலை! பாரதியாரின் நூல் விடுதலைபெற்று இருபத்தெட்டு வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. அவருக்கு விடுதலை தேவையில்லை, ஆனால் நமக்குத் தேவை. அவருடைய பாடல்களைப் பொதுமக்கள் பூரணமாக அனுபவிப்பதற்கு முடியாமல் தடையுத்தரவுகள் இருந்தன. பாரதியின் பாடல்களைப் பாடஉலகிலோ அன்றி இசைத்தட்டிலே அமைக்க வொட்டாதபடி நம் இரத்தத்தை உறிஞ்சிக்குடித்த அகந்தை மிக்க அந்த ஆங்கிலேயர்கள் அடக்கி வைத்திருந்தார்கள். இதனால் பாரதியின் சக்திநிறைந்த சொற்கள் அனைத்தும் தமிழர் எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் இடம் பெறுவதற்குத் தடை இருந்தது. ஆனால் இன்று இந்தத் தடைகள் எல்லாம் தகர்ந்து விட்டன. பாரதியாரின் பாடல்கள்

பொதுவுடமையாகிவிட்டன. பாரதிக்கு விடுதலை! பாரதியாரின் விடுதலை நம்முடைய விடுதலையல்லவா?

ஆஸ்தானகவிஞர்: தமிழன் என்ற பெருமையோடு, தலைநிலிர்த்து நில்லடா என்று தமிழனுடைய தன்னம்பிக்கையை வளர்த்த நாமக்கல் கவிஞர் நமக்குப் புதியவரல்லர். அவருடைய அற்புதமான “கத்தியின்றி ரத்தமின்றி யுத்தமொன்று வருகுது,” என்ற இந்தப் பாட்டே அவரைக் காந்தியத் தமிழனுடைய உள்ளக் கோயிலில் பிரதிஷ்டை செய்யும் பெருமை உடையது. அவர் காந்தியக்கவிஞர். தமிழன் இதயத்தின் குரலாக நிற்கின்றார். இன்று நமது தமிழ் மக்களின் ஆஸ்தான கவிஞர் இவர்தான் என்று கேள்வியுற்ற அனைவரும் மனமகிழ்கிறார்கள்.

பரதநாடு பழம் பெருமையை யடைந்துவிட்டது. பரிபூரண சுதந்திர மக்களாட்சி நடக்கிறது. விடுதலை நாடாகி இன்று குடியரசு உரிமை பெற்றிருக்கிறது. தன்னிக ரில்லாத தலைவன் பண்டித நேருவையும், தமிழ்த் தனையன் இராசகோபாலாச்சாரியாரையும், இன்னும் எண்ணற்ற மாபெருந் தலைவர்களையும் நம் இந்திய நாடு பெற்றுள்ளது. நம்நாடு என நாம் பெருமை கொள்ளலாம். இத்தகைய இந்நாடு உலகில் சிறந்த நாடாக விளங்குகின்றது என்பதில் ஐயமே யில்லை.

நமது பெண்பாலர்

ஒரு நாட்டின் நாகரீக நிலையின் உயர்வை அந்நாட்டு மக்களுடைய அறிவு, ஆற்றல், செல்வநிலை என்பவற்றால் உணரலாகும் - நாகரீக நிலையின் உயர்வுக்கு ஆடவர்கள்தான் தனிய காரணமா யிருக்கின்றதென்று கூறமுடியாது. ஆடவர் எங்கு நம் நாட்டினது நாகரீகத்துக்குக் காரணமாக இருக்கிறார்களோ அப்படிய பெண்களும் காரணமாகின்றனர். ஆகவே சுருங்கக் கூறில் ஒரு நாட்டின் நாகரீகத்தை அந்நாட்டில் வாழும் மக்களில் இருந்து அறியலாம்.

பல நூல்களை நாம் ஆராயுமிடத்து அநேகமான நூல்கள் பெண்பாலரால் இயற்றப்பட்டன என்பது புலன்படுகின்றது. ஏறக்குறைய ஐப்பது பெண்பாலர் இயற்றிய நூல்கள் தற்போது கிடைக்கின்றன. பண்டைக்காலத்திற் பெண்பாலர் இலக்கண நூல்களை மாத்கிரமன்றி பல இலக்கிய நூல்களையும் இயற்றி இருக்கின்றனர். பண்டைக்காலத்துப் பெண்மணிகளுள் ஓளவையார் தலைசிறந்து நிற்கின்றார். அவருடைய புகழ் அளவற்றது. அவர் மிகவும் மனத்தையிரம் படைத்த மானு. கிரம்பிய கல்வியறிவும், கவிதா சாமர்த்தியமும், சொல்வன்மையும் ஒருங்கமைக்கப் பெற்று தமிழ்நாட்டெங்கும் தம் இசை பரவவிளங்கிய இப் பெண்மணி பற்பல நூல்கள் இயற்றியிருக்கின்றார். இவைகளில் குறமகள் குறியேயினி, குறமகள், இளவெயினி என்னும் இரு குறப் பெண்டிரும், வெண்ணிக் குறத்தியாரென்னும் குபவர் குலத்தவரும் பாடிய பாக்கள் சில உள; பூதபாண்டியன் என்னும் அரசனுடைய மனைவியாகிய பெருங்காப்பெண்டு என்பவர் தன் கணவன் இறந்த காலத்தில் தீப்பரையும் பொழுது ஒரு செய்யுள் பாடினார் என்று கூறப்படுகின்றது—இதிலிருந்து பண்டைப் பெண்களின் கற்பின் திறன் வெளியாகின்றது. மேலும் பண்டைக் காலத்தில் பல அரச பெண்மணிகள் தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்திருந்தனர் என்பது உள்ளங்கை நெல்விக்கனி போல் இருக்கின்றது.

பண்டைக்காலத்துப் பெண்கள் நூல்கள் இயற்றியது மாத்கிரமன்றி பிறரோடு வாதப்போர் செய்ததாக அறியக்கிடக்கின்றது. குண்டலகேசி என்னும் ஓர் பெண் பௌத்த மதத்தை பரவச்செய்யும் பொருட்டு பற்பல இடங்களில் பல அறிஞருடன் சொற் போர் புரிந்தாளென குண்டலகேசி என்னும் நூல் கூறுகின்றது. நீலகேசி, வாசவத்ததை, கவிசையை முதலிய பெண்கள் சிறந்த கல்வியறிவுடையவர்களாக இருந்தனர் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள. இதிலிருந்து பண்டைக்காலத்திலும் பெண்கள் கல்வியில் உயர் நிலையை அடைய வேண்டும் என்ற கொள்கை பரவியிருந்தமை வெளியாகின்றது.

தற்காலப் பெண்களைப் போல பண்டைக்காலப் பெண்களும் சங்கீதப்பயிற்சி உடையவர்களாக விளங்கினர். பழங்காவியங்களை ஆராயுமிடத்து, பண்டைக்காலப் பெண்கள் பாட்டினாற் கிளி,

யானை முதலிய மிருகங்களை மயக்குவதை நாம் அறிகின்றோம் தற்காலப் பெண்மணிகள் சங்கீதம் கற்பது பெருமைக்கும் புகளுக்குமேயாம். பண்டைக்காலப் பெண்கள் சிவாலயங்களிலே யாழ் வாசித்துப் பாடித் தோத்திரம் செய்தனர். பண்டைக்காலத்து பெண்கள் கோயில்களில் தொண்டு ஆற்றுவதை மேற்கொண்டனர். சில ஸ்தலங்களில் பெண்கள் நாடகங்கள் இயற்றி நடத்தினர்.

பண்டைக்காலப் பெண்கள் வைத்தியம், சாஸ்திரம், சித்திரம் முதலிபலற்றிலும் தேர்த அறிவுடையவர்களாக இருந்தனர். நாம் பல நூல்களில் இருந்து அறியக்கிடப்பதில் பெண்களின் வீரமும் ஒன்றாகும். பெண்களுடைய வீரத்திற்கு உதாரணமாகக் கண்ணகியைக் கூறலாம். பல வீரப்பெண்கள் தங்களுடைய பிள்ளைகளைப் போருக்கு அனுப்புவதைப் பெரிய புகழ் எனக் கருதினர். போரில் புறங்காட்டி ஓடாமல் நின்று சண்டை செய்து இறப்பதே வீரமென எண்ணினர்.

மேலும் அவர்கள் தங்களுடைய தேசங்கள் வன்மையடையும் பொருட்டுப் பல வேலைகளை செய்தனர். வீட்டிலே பெண்கள் சமையல் செய்வதுடன் வேறும் பற்பல வேலைகளைக் கவனித்தனர்—ஆனால் தற்காலப் பெண்களோ கல்வி கற்கத் தொடங்கி வீட்டால் வீட்டு வேலைகள் செய்ய மறுக்கின்றனர்—சங்கீதத்தில் ஈடுபட்டுவிட்டால் சமையல் தொழில் செயமாட்டார். இதனால் அவர்களுடைய உடம்பு வன்மையடைவதில்லை.

பண்டைக் காலத்துப் பெண்மணிகள் செய்த செயல்களுக்கு மாறாகவே தற்கால ஸ்திரீகள் செய்கின்றனர்—கணவன் நித்திரைக்குச் சென்ற பின்பே மனைவி நித்திரைக்குச் செல்வாள்—தற்காலத்தில் மனைவி நித்திரைக்குச் சென்ற பின்பே கணவன் செல்கின்றான்—எங்கு சென்றாலும் மனைவி, கணவனின் பாதத்தைப் பார்த்தவண்ணம் செய்வாள்—ஆனால் தற்காலத்தில் மனைவியின் பாதத்தையே கணவன் பார்த்தவண்ணம் செல்கின்றான்—

இப்படியாக தற்காலப்பெண்கள், பண்டைக்காலத்துப் பெண்களை இகழும் முறையில் நடக்கின்றனர்—பண்டைக்காலத்துப் பெண்களின் வீரம் என்னே! அறிவு என்னே! கற்பு என்னே! பண்டைக்காலத்துப் பெண்களுக்குத் தற்காலப் பெண்

கள் செய்யக்கூடிய பிரதி உபகாரம் ஒன்றே— அது யாதெனில் அவர்களை எல்லாத் துறையிலும் பின்பற்றுவதலே, இப்படியாகப் பின்பற்றினால் நம் நாடு மேல் நிலையை அடையுமென்பது திண்ணம்.

P. NAGARATNAM,
Sr. H. S. C. 'A'.

நம் பாஷைக்கு நாம் செயவேண்டிய தொண்டு.

பாஷை மக்களின் எண்ணங்களை வெளியிடுவதற்கு ஓர் இன்றியமையாத கருவி. யாராயினும் ஒரு சாதியார் பாஷை அன்று இருப்பாராயின் அவர்கள் மிருகங்களுக்குச் சமமாவர். மக்கள் நாகரீக மடையாது காடுகளிலும் மலைகளிலும், சிழங்கு, இலை, சருகு, மாமிசம், முதலியவற்றைத் தின்று வந்த நாட்களில் அவர்கள் பாஷையற்றே இருந்தனர். சில மிருகங்களின் தொனியே அவர்களுக்குத் தெரியும். அந் நாட்களில் இவர்களும் காட்டு மிருகங்களோடு தாங்களும் ஒரு மிருகம்போல் வாழ்ந்தனர்.

மனுஷன் பேசத் தொடங்கியதும் காடுகளையும் மலைகளையும் நீக்கி நாடுகளில் சீவிக்க ஆரம்பித்தான். நாடுகளில் வாழத் தொடங்கிய நாள் முதல் மக்களின் பாஷையும் வளர்ந்து வந்தது.

மக்கள் சீர்திருத்தம் அடைய அவர்கள் பாஷையும் சீர்திருத்தம் அடைந்தது. பாஷை சிறப்படைய வேண்டுமாயின், அப் பாஷையைப் பேசும் மக்கள் எல்லோரும் பாஷைக்காக உழைக்க வேண்டும்.

உலகத்திலே இருக்கும் ஜீவராசிகளைப் போல் பாஷைக்கும் உயிர் உண்டு. பாஷையின் உயிரும், வளர்ச்சியும், அதைப் பேசும் மக்களைப் பொறுத்தது. ஒரு மாத்துக்கு உரமும் தண்ணீரும் ஊட்டாவிட்டால் மரம் எப்படிப் பட்டுப் போகிறதோ, அவ்வண்ணம் பாஷையும் அதைப்பேசுவார் பேணாவிடின் சீர்தெட்டு கால கெதியில் அற்றுப்போம். இப்படி, அனேகம் பாஷை

கள் இருந்திடும் தெரியாது மறைந்து போயின. எவ்வளவோ பாஷைகளும் புதிதாகக் கிளம்பியிருக்கின்றன.

பண்டைக் காலத்திலே, புசுழ் படைத்த சமஸ்கிருதபாஷை, தற்காலம் அதைப் பேசுவார் யாருமில்லாமல் தவிக்கிறது. இப்படியே கிரேக்க பாஷையும் தவிக்கிறது. இந்த இரண்டு பாஷையும் தற்காலத்தில் ஏட்டு வழக்கில் மாத்திரமே இருக்கிறது.

சில பாஷைகள் நானுக்கு நான் வளர்ந்து கொண்டு வருகிறது. சில பாஷை வளர்ச்சியற்றுக் கீழ்மையடைகிறது. இற்றைக்கு முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் வங்காள பாஷை எவ்வளவோ கேவலத்தில் இருந்தது. இப்போ அப்பாஷை எவ்வளவு உன்னத பதவியை அடைந்திருக்கிறது. இம் மாட்சிமை எக்காரணம் பற்றி? சுவியரசர் இரவீந்திர நாத் தாகூரே வங்காளபாஷைக்குப் புத்துயிர் அளித்தார் என்று சொல்வது மிகையாகாது.

இக்கவி, தம் பாஷையை மேலும் சீராக்கும் நோக்கம் கொண்டு, கவிதைகள், கதைகள், நாடகங்கள், கட்டுரைகள் எல்லாவற்றையும் வங்க பாஷையிலே எழுதி வெளியிட்டார். இவர் வெளியிட்ட நூல் யாவற்றையும் வங்க பாஷையிலே எழுதியதால், வங்கதேசத்தார் விருப்பத்தோடும் ஆவலோடும் படித்தனர்; வங்கபாஷையும் இதனால் முதன்மையடைந்தது.

ஆங்கிலம் கற்ற வங்க தேசத்தவர் எல்லோரும் தங்கள் பாஷை தற்கால முறைக்கு ஏற்றதாயில்லை யென்று ஒதுக்கி வைத்தனர். இந்தப் பாஷையில் சாத்திர உண்மைகள், தத்துவக் கொள்கைகள் முதலியவற்றை வெளியிடுவது மிகவும் கஷ்டம் என்று கினைத்தனர். ஆனால் இன்றைக்கு இந்தப் பாஷையில் எவ்வளவு சாத்திர சோதிட தத்துவ, பேளதீக நூல்கள் உலாவுகின்றன.

பாஷைக்காக நாம் எல்லோரும் உழைக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் பாஷைகளை நன்றாய் எழுத, வாசிக்கப் பேசக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். சிறு வயதிலேயே தங்கள் பாஷையைச் சற்க ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

எங்களுடைய பாஷையே உலகில் உள்ள பாஷை எல்லா வற்றிலும் சிறந்தது என்று மமதை கொண்டு அப்பாஷையை வளர்க்க முயற்சி எடுக்காமல் இருப்பராயின் அவர்களுடைய மமதையே அவர்களுடைய பாஷைக்குக் காலனாய் வருவான்.

ஒரு பாஷையில் தற்காலத்துக் கேற்ற சொற்கள் இல்லா விடின், பிற பாஷைகளிலிருந்து அல்லது தங்கள் பாஷையில் உள்ள சொற்களிலிருந்தாயினும் சொற்களை உண்டாக்க வேண்டும். ஆங்கில பாஷையை எடுத்துப் பார்த்தால் அப் பாஷையில் சொற்கள் நான்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறது. முக்கியமாக இச் சொற்கள் எல்லாம் பிற பாஷைகளிலிருந்தே உண்டாக்கப் படுகின்றன. இதனால் பாஷையும் ஓர் தனிச் சிறப்படைகிறது. நம் தமிழ் பாஷையில் தற் காலத்தில் துலங்கும் சாத்திர உண்மைகளை வெளியிடுவதற்கு ஏற்ற சொற்கள் இல்லாதது ஒரு பெருங் குறைபே. இக் குறையை நிவிர்த்தி பண்ண வேண்டுமாயின், புதிய சொற்களை உண்டாக்க வேண்டும்.

எங்கள் தமிழ்ப் பாஷை சங்க காலத்தில் வகுத்த பதவிதான் என்னே! இப்போ அது கிடக்கும் கிடை தான் என்னே. பழைய இலக்கியத்தைப் போற்றிநுப் புகழ்ந் தால் மாத்நிரம் போதாது. பிற பாஷைகளிலுள்ள சிறந்த நூல்களை மொழி பெயர்க்க வேண்டும். நம் பாஷையிலே நாடகங்களும், கவிதகளும், கதைகளும், கட்டுரைகளும் வரைய வேண்டும். தமிழிலே நாடகம் இல்லாதது ஒரு பெருங்குறை.

இவை போன்ற பல துறைகளில் எங்கள் நம் பாஷைக் காக உழைக்க வேண்டும். நம் பாஷையில் எங்களுக்கு அபிமானம் இருக்க வேண்டும். அபிமானம் இல்லாவிடில் இத்துறைகளில் உழைக்கிறதற்கு ஊக்கம் உண்டாகாது. ஆகையால் நாம் எல்லோரும் எம் பாஷையிலே அன்பு கூர்ந்து பாஷையின் வளர்ச்சிக்காக முயலுதல் அவசியம். நாம் நம் பாஷையை ஆதரிக்காவிடில் வேறு யார் அதை ஆதரிக்கப் போகிறார்கள்? ஆதரிப்பார் யாரும் இன்றிப் பாஷையும் மறைந்துபோம்.

V. TAVABALASUBRAMANIAM

Jr. H. S. C. C.

கவிஞர் பாரதிதாசன்

இவர் சாதாரண கவிஞரல்ல. பொற்கிழிபெற்ற புட்சிக் கவிஞர்.

மகாகவி பாரதித்துப்பின் அவருடைய பாணியிலே-அவருடைய துடிப்பிலே அருமையான உணர்ச்சிக் கவிகள் பாடும் உயிர்க் கவிஞர் இவர்தான்! கனல் சிந்தும் இவருடைய கவிதைகளில் மகாகவி பாரதியாருடைய கருத்துக்களே துடிக்கின்றன. இவரைப் பாரதிதாசன் என்று பத்துமுறையும் சொல்லலாம்!

இத்தகைய மகாமேதை இயற்றிய எழுச்சிக் கவிதைகள் பல! இன்னும் இசைக் கவிதைகள் பல இயற்றிக்கொண்டே யிருக்கிறார். அவையெல்லாம் தமிழுக்கு உணர்ச்சிதந்து, நந் நமீழ்நாட்டை உலகில் தனி நாடாக உயர்த்தும் அத்தனை சக்தி வாய்ந்தவை!

தமிழுக்காக உயிர்த்துக்கொண்டிருக்கும் இத் தனிப்பெரும் கவிஞரைப்பற்றி நாம் அவசியம் அறியவேண்டும்! கவிமலர் அலர்ந்து கவிதை மணம் வீசியபோதெல்லாம் மௌனியாயிருந்து, அது செத்து மடிந்த பின்தான் அதைப்பற்றிச் சிந்தித்தது தமிழனின் மன்னிக்கமுடியாத மாதகமாகி விட்டது. உண்ண ஒன்றுமின்றி வருக்குலைந்தார் அந்த மகாகவி பாரதியார்; பசியால் பரிதவித்தார் பாரதியார். அந்தக் கவிதாமேதையைக் காப்பாற்ற ஆருமில்லை. தமிழ்நாடு ஆழ்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்ததோ அல்லது அலட்சியத் செய்ததோ தெரியாது. செந் தமிழ்ச் செல்வக் கவிஞனின் ஆருயிர் கேவலம் பசியின் கொடுமையால் பறந்தோடியது. காலமும் ஓடிவிட்டது. இன்று அதேபாதிக்கு இணையற்ற கோயில்!

இந்தக் குறை நந்தமிழ்நாட்டில் இனி இடம் பெறக்கூடாது. நாட்டுக்குப் பாட்டுத்தரும் நந் தமிழ்க் கவிஞர்களை அறிந்து, ஆதரித்து அருமையாகப் போற்றவேண்டும்! தமிழ் நாட்டைத் தட்டி எழுப்பிய மறு மலர்ச்சிக்கவிஞன்-மகாகவி பாரதியாரின் மகத்தான லட்சியபாதையில் மின் வேகத்தில் முன்னேறும் நம் கவிஞர் பாரதிதாசனைப்பற்றி நாம் அறிந்தே தீரவேண்டும்; அது எங்கள்கடமை; உரிமையுங்கூட!

புட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் புதுவையில் 29-4-1891 ல் பிறந்தார். கவிஞரின் இயற் பெயர் சுப்புரத்னம். சுப்புரத்னம், இயல்பில் தாய்மொழிப் பற்றும், முயற்சியால் தமிழறிவும் நிறைந்து விளங்கினார்.

பதனெட்டு வயதிலேயே கவிஞரின் சிறப்புணர்ந்த அரசியலார் அவரை அரசியல் கல்லூரித் (Royal College) தமிழ் ஆசிரியராக்கினார். இளமையிலேயே, இயலுடன், இசையும் நாடகமும் அவரைத்தழவி நின்றன. பள்ளி நாடகங்களில் நடித்தும் பாடியும் மக்களை மகிழ்வித்தார்.

மொழியறிவும், இசையுணர்வும், திடஎண்ணமும் அவருடைய உள் ளத்தில் கவிதையுருவில் காட்சி அளிக்கத் தலைப்பட்டன. சிறு வயதிலேயே சிறு சிறு பாட்டுக்கள் அழகாக எழுதித்தம் தோழர்களுக்குப் பாடிக் காட்டுவார். அதில் இன்பமும் கண்டார்.

மகாகவி பாரதியார் இத்தச் சுப்புத்தன்மை ஒரு விருந்தில் சந்தித் தார். கண்டபாரதியார் இப்படியே சொன்னார். சுப்புத்தன்மை கவி சொல்வான்' என்றார். அங்கிருந்த நண்பர்கள் எங்கே, எழுதச் சொல் லுங்கள் என்றார்கள். பாரதியார் 'பாடு' என்றார். 'எங்கே எங்கே காண னும் சக்தியடா' என்றபாட்டைப் பாடினார் சுப்புத்தன்மை. அந்தப் பாட்டின் அடிதும் பொருளும் அவரைப் பாரதிதாசன் என்று தமிழகத்திற் குப் பறைசாற்றின. வேறுயாரும் வெறுத மதிப்பை-பாராட்டை-புகழை ஆசிரிவாதத்தைப் பாரதியாரிடம் பாரதிதாசன் பெற்றார். கவிஞன் என்ற சிறப்பால்!

இதற்குப்பின் பாரதியாரிடம் பத்து ஆண்டுகளுக்குமேல் பாரதிதாசன் பழகியிருக்கிறார். பாரதியாரின் அற்புத வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைப் பாரதி தாசன் அழகாகச் சொல்லுவார் பாரதிதாசன் பின்னைப் பருவத்திலேயே சாதி சமய பேதத்தை வெறுத்தவர் உயர்ந்த எண்ணமும், விரிந்த அறிவும், கொள்கைக்குப் போராடும் துணைமும் கொண்டவர்.

நிலைத்தநேஞ்சொர் நேர்மை அவர்தம் இயல்பு. உண்மை-உழைப்பு-மேதை இவைகளுக்கு மத்தியில் எப்போதும் வீற்றிருப்பவர். நான்செய்ய வேண்டியது என்னவென்பதுதான் என்னுடைய சிந்தனையே தவிர, பிறர் என்ன எண்ணுவார்கள் என்பதல்ல' என்ற குனி எமோஸன் கருத்துத்தான் பாரதிதாசன் கருத்தும்!

பத்திரிகைத் தொழிலிலும் பாரதிதாசனுக்கு நல்ல அனுபவம்உண்டு. புதுவையில் பல புதுமையான பத்திரிகைகளை வெளியிட்டுள்ளார், 'கவிதா மண்டலம்' என்ற அவருடைய பத்திரிகை, பத்திரிகை உலகிலேயே புரட்சிகரமாய்-புதுமுறையாக இருந்தது அதன் பக்கங்களிலெல்லாம் ஒரே கவிதைமயம்.

கவிஞர் தமது முப்பதாம் வயதில் மணஞ்செய்தார். அவருக்கு ஒரு செல்வனும் மூன்று செல்விகளும் உண்டு. கவிஞர் இப்பொழுது கல்லூரியி லிருந்து ஓய்வுபெற்று (retired) தமிழ்த் தோண்டுகெய்து வருகிறார்.

பாரதிதாசன் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்கு முறுக்கேற்றப் பிறந்த மகத் தான தமிழ்க்கவிஞர்! அவர் பாடல்களில் இலக்கியச் சுவையுடன் இசைச்சுவையும் சேர்ந்து உள்ளத்தைத் தோடுகின்றன. உணர்ச்சி யூட்டு அவர் தேசியப் பாட்டுக்கள் செயலெத்தானும். 'போர்வாளை எட்டா' என்ற பாட்டைப் பாடும்போது நரம்புகள் துடிக்கும்!

'விழுந்த தமிழ்நாடு தலைதூங்க என்றன்—உயிர்தனையே வேண்டினும் தருவேன்'

என்று தன் உயிரையே தருகிறார், தமிழன் எழிச்சிக்கு!

தமிழ் நாட்டிழ்துப் பாரதிதாசன்தான் இன்றைய உண்மையான பாரதி! அவன் வாழ்க! தமிழ்வாழ்க!!

By. *எஸ். சி.* *எஸ். சி.* சம்பந்தன்,
S. S. C. (A)

“புது நெறி காட்டிய புலவன்”

ஐரின் கோடுமை தாங்காத ருஷ்யர் லெனினே யின்றது. சீர் கேட்ட நிலைமையை சீர் திருத்த வந்து உதித்தான் விக்டர் யூகோ. அதே போல தமிழரின் உயிருக்கு நிகரான தமிழன்னை தாழ்ந்து இமை திற்வாமல் இருந்த நிலையில், தமிழகம் தமிழருக்குத் தகுந்த உயர்வை அளிக்கும் தலைவனை எண்ணித் தவம் கிடக்கையில் பாரதி தோன் றினான். தமிழ் நாட்டில் நிலைத்து நின்ற அறியாடையை அகற்ற அவதானித்தான் அறம் பாடி வைத்த அறிஞன் பாரதி.

பன்னிராயிரம் பாட்டுக்கள் பாடிய கம்பன் தன் இலக்கியப் பெருங் கடலால் பொது மக்களுக்கு இனிய தமிழின் உணர்வை எழுப்பிய துண்டோ? இல்லவே யில்லை!. ஆனால் பாரதியோ சேந் தமிழ் நாட்டைத் தேனாக்கிக் காட்டினான். “சேந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே இன்பத் தேன்வந்து பாயுது காதினிலே” என்றான்

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டின் பெருமையையும், தமிழ் மொழியின் இனிமையையும் உணர்ந்த பாரதி தேருவேல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செய்ய வேண்டுமென்று தமிழ் மக்கள் அனைவரையும் கூலி அழைத்தான். அவன் “யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழி போல் இனிதாவ தெங்கும் காணோம்” என்று பெரு மிதத்துடன் தமிழ் மொழியின் பெருமையைப் புலப் படுத்தினான். ‘பிற நாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியில் பெயர்க்க வேண்டும்’ என்று விரும்பினான். ‘இறவாத புகழுடைய பல நூல்கள்’ தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும் என்று அவன் ஆசை கொண்டான்.

சுதந்திர ஆர்வம் முதிர்ந்தமோறு தமிழ் மக்களுக்கு அவன் சொல்லுகிறான்.

‘இத்தந்தரு மனையினிங்கி இடர் மிது சிறைப்பட்டாலும்
பதம் திரு விரண்டும் மாறிப் பழி மிதுந் திழிவுற்றாலும்
விதம் தரும் கோடி இன்னல் வினாந்தேனை யழித்திட்டாலும்
சுதந்திர தேவி நின்னைத் தொழுதிடல் மறக்கிலேனே—’

மனிதப் பண்பின் எல்லா அம்சங்களையும் பண்படுத்தி, அவற்றைச் சக்தியுடையதாகி எல்லாவகையாக வளத்தோடும் வாழ வேண்டும். வாழ்க்கையைப் புலன் வற்றிய, உணர்ச்சி குன்றிய, அறிவு மயங்கிய, பாலைவனமாக்கி விடலாகாது என்று கருதியதால் தான் அவர் கவியில் ஜீவ சக்தி ததும்புகிறது. புலன்கள் போன வழியே தடு மாறிச் செல்லும் போக வெறியரா அவர் என்ற கேள்வி உதிக்கலாம். அதற்குப் பதில் அவர் வாக்கிலேயே உள்ளது.

‘வல்ல பெருங் கடவுளிலா அணுவொன்றில்லை
மஹா சக்தி இல்லாத வஸ்து வில்லை
அல்லலில்லை அல்லலில்லை அல்லலில்லை
அனைத்துமே தேய்வமென்றால் அல்லலுண்டோ?’

கவியையும், வறுமையும், அடிமைத் தனமும் மனிதனுக்கு விலங்கிடும் கொடுமையும் அவர் கண்ணில் படாமல் போகவில்லை. இவைகளிலிருந்து விதேலை பெற வேண்டுமென்ற அவா அவர் கவிதையில் சுதந்திரத்தாகமாகப் பரிணமித்தது ‘விதேலை பெறுவதற்கு வழி, உலகத்தை இறைவனது திருக் கோயிலாகவும், வாழ்க்கையை

அருச்சுனையாகவும் கருதுவதே; வாழ்வதற்கு அஞ்சாமல் இருப்பதே என்றார்.

இந்த நாட்களில் தமிழ் மக்கட்கு வேண்டும் பண்புக்குத் தேவையான செடல்களை கொஞ்சமாவது அஞ்சாமல் பாரதி கூறினான். ‘முனை முகத்து நிலேன்’ என்று ஒளவைப் பிராட்டியார் கூறியதற்கு ‘முனையிலே முகத்து நில்’ என்று முழங்குகிறான் பாரதி ‘மீதுண் விரும்பேல்’ என்று ஒளவை கூறியதற்கு உளன் மிக விரும்பு என்று உரைத்தான்.

மேலும் கேளுங்கள்; ‘கோல் கைக் கொண்டு வாழ்’ ‘குன்றை நிமிர்ந்து நில்’ ‘நன்று கருது நினைப்பது முடியும்’ ‘நெற்றி சுருக்கடேல்’ எழுத்தில் சிங்க ஏற்றின் குரலைப் பாய்ச்சுகின்றான் பாரதி கவிஞன்.

‘தமிழால் பாரதி தகுதி பெற்றான்’
தமிழ் பாரதியால் தகுதி பெற்றது.

— பாரதிதாசன்.

N. பாலசுப்பிரமணியம்
S. S. C. B

கண்ணாடிக் கவிப்புவும் காவைகளே! விழிப்புறுங்கள்.

நூழ் காடு பல செழுமையுற்றுப் பண்புடன் கூடி ஆதிகாலத்தில் நாகரிகம் பெற்ற நாடாயிருந்தது. தமிழனைவரும் அன்பும் அறிவும் பொங்கி, அருள், கலை, காவியம், ஓவியம் யாவும் பெற்றுச் சிறந்திருந்தனர். அன்பும், அறனும், வாய்மையும், தாய்மையும், சாந்தமும், சகோதரத்துவமும் — இவைகளே வாழ்வின் இலட்சியமாகக் கொண்டிருந்தனர் தமிழர். தமிழரின் சாதியில் பேரறிஞர்கள், கவிகள், தர்மிஷ்டர்கள் முதலாம் மேன்மையுடைத்தோர் பலர் வாழ்ந்திருந்தனர். ஆனால் தமிழனின் தற்கால நிலை மிகக் கேவலமாயிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டின் வளம், வளப்பு யாவும் கீழ் நிலை யடைந்து கொண்டிருக்கிறது. செங்கோலோச்சிய செல்வத் தமிழன் இப்போது தலை குனிந்து நிற்க

வேண்டியிருக்கிறது. உலகியல் நெறிவழி வாழ்ந்த தமிழன் உணர்ச்சியிருந்தும் உணர்ச்சியிலான் போன்று வாழக் கிடக்கின்றது. நாட்டின் உரிமை பாழ்பட்டு, தன்னலம் தாண்டவமாட, சாதி, சமய, சாத்திர கோத்திரர் தாண்டவமாடுகிறது. எங்கும் வகுப்பு வேற்றுமையும் சூதும் வாதும்தலைகாட்டி நிற்கின்றது. இத்தகைய நிலைமையை யுணர்ந்த ஒவ்வொரு தமிழனும் வெட்கத்தால் தலைகுனிகின்றான். பண்டைய தமிழனின் நாகரிகப் பண்பு யாவும் அநாகரிகமாக மாறிவிட்டது.

இவையனைத்திற்கும் மூல காரணம் தமிழனின் ஊக்கமின்மையும், மேலத்தேச வாழ்க்கையின் நோக்கங்களின் பலாபலனுமேயாம். தமிழன் பாரந்த நோக்கை விடுத்துக் குறுகிய நோக்குடையவனாயும், தன்னிஷ்டவாழ்வு, சுயாதீனம், தம்மைப் பாதுகாக்கும் ஆற்றல் என்மனவற்று கட்டளைக்குட் கட்டுண்டு விட்டான். ஆதலால் என் பேரன்புறாய்ந்த இளத்தமிழ்க் காளைகளை! நாட்டில் சிலவும் ஜாதி வேற்றுமையையும், வகுப்புப் பொறுமையையும், கட்சிச் சச்சரவுகளையும், நீக்க முற்படுங்கள். வீண் வேற்றுமைகளையும், காலத்திற்கு வேண்டாத பழக்கங்களையும், முன்னேற்றத்திற்கு முரணான மூடக் கொள்கைகளையும் ஒழித்தவிட முற்படுங்கள். ஆசார சீர்திருத்தம், சமூகச் சீர்திருத்தம், தொழில் முன்னேற்றம், கல்வி வளர்ச்சி, சுகாதார மேன்மை, விவசாய விரிவு, செல்வப் பெருக்கு முதலியவற்றில் முற்படுங்கள். இதைவிடுத்து அநாகரிகமான தற்கால முறைகளில் ஈடுபடுவீர்களாயின் நீங்கள் உங்கள் சமூகத்திற்கும், பாஷைக்கும், சமயத்துக்கும், தமிழ் வீரர்களுக்குப் பெரும் பழி செய்தவர்களாவீர்கள்.

நண்பர்களே!

நாகரிக மென்றால் என்ன வென்று ஆராய்ந்தீர்களா? அஃதாவது ஒருவன் உலகிலுள் ளோரனைவரையும் தன் சகோதரரென்று நினைக்கலாம். இதல்லாமல் உடையலங்காரத்திலும், நடையலங்காரத்திலும், பாவனைவற்றிலும் மற்றும் சிங்காரங்களிலும் நாகரிகம் சிறிதும் தங்கிக்கிறதில்லை. ஐயையோ! எத்தனை வாலிபர்கள் தம் வாழ்நாளனைத்தையும் வீணாக்களாக அநாகரிக வழிகளில் செலுத்துகின்றனர். எத்தனை வாலிபர்கள், நாட்டை

முன்னேற்ற வேண்டிய வாலிபர்கள், பிரங்கி வாயில் உரங்கொண்டு நிற்கவேண்டிய வாலிபர்கள் தீய குணச் செயல்களை அநாகரிக முறையாற் கற்று தம்மினத்துக்கும் தமக்கும் இழக்கை ஏற்படுத்துகின்றனர். எத்தனை வாலிபர்கள் ஆசாரமில்லாதவராய் தெய்வாலயங்களில் நின்று கொண்டு ஆசார சீலராய் வரும் உட்புகாதாரை உட்செல்ல விடுகின்றார்களில்லை. அம்மம்! சொல்வதற்கரிது. இக் கால மக்கட்கு, பொய், இறுமாப்பு, அணாப்பு, அழுக்காறு, லஞ்சம் வாங்கல் முதலிய குணங்கள் பிறவிக்குணமாகிவிட்டது. நிலையற்ற செல்வங்கிடைத்த சிலரும் மற்றவனை அடக்கியாள முற்படுவதும், அடக்கு முறைக் ககப்படாவிடில் சதி செய்விப்பதும், மனைவியுடன் கூடிக் குடித்துத் தம் வாழ்க்கைக்கே முற்றுப்புள்ளி யிட்டு விடுகின்றனர்.

எனவே இளைஞர் சக்தியிலே இங்கிலாந்திற்குச் சுதந்தர மளித்தது. பிரான்சைக் குடியரசாக்கினதும் இளைஞர் சக்தியே. ஆதலின் இலங்கைத் தேசமானது மேல் நிலையையடைய வேண்டுமாயின் அது இளைஞர் மூலமாகவே ஆகவேண்டியது. நண்பர்களே! இளமையிற் கற்ற போலிக் கோட்பாடுகளைக் கைவிட்டு விடுங்கள். போலி வடிவத்தைக் கண்டு மயங்காதீர்கள். உலகத்தாரின் மதிப்புப்பெற வேண்டுமென் றெண்ணுதீர்கள். பெறுபெறு என்னவாகுமென்று ஆலோசியாதீர்கள். சித்தியை மட்டிடாதீர்கள். உங்கள் கடமையெதோ அதைச் செய்யுங்கள். வெற்றி நிச்சயம் கிடைக்கும். நண்பர்களே விழிப்படையுங்கள். நம்மால் மீண்டும் எம் தேசம் மேல்நிலையடையும். இளந்தமிழ் வீரர்களே புது யுகங்காண இன்றே வருக. வாழிய தமிழர், வாழிய தமிழ், வாழிய சைவ சமயம்.

சுபம்

S. P. Balasingham

S. S. C. C

J. H. C

தெய்வப் புலவரும் தெய்வ நூலும்

எம் மதத்தார்க்கும் எச் சாதியாருக்கும் சம்மதமாகும் நூலாகிய திருக்குறள் இன்றைக்குச் சமார் 2000 வருஷங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்டது. இந்நூல் அழகிய வெண்பாக்களை யுடைய தானமையின் திருக்குறள் என்றும், அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பாலை விளக்குகின்றமையான் முப்பாநூல் எனவும், மறைகள் நான்கிற்கும் பின் மறை யாதலின் உத்தர பேதம் எனவும், என்றும் பொய்யாத மொழியாய் உலகில் நிலவுதலின் பொய்யாமொழி எனவும், எச் சமயத்தாரும் எச் சாதியாரும் ஒத்த தக்கதாகலின் பொதுமறை யெனவும் இன்னும் பல பெயர்களைப் பெற்றுள்ளது. இந்நூல் தலைசிறந்த வாழ்க்கைத் துணை நூலுமாம்.

இத்தகைய நூலைப் பாடியவர் சென்னைக்குத் தெற்கேயுள்ள மைலாப்பூரிலே, ஆகி பகவன் என்னும் நாமத்துடன் வாழ்ந்து வந்த தாய் தந்தையரின் புத்திரனாகிய திருவள்ளுவராம். இவரின் தாய், தந்தைக்குக் கூறிய பிரகாரம் தானின்ற பிள்ளைகளை ஈன்ற விடத்திலேயே தாங்கொணுத் துயருடன் விட்டுச் சென்றனளென்றும், செல்லுங்கால் அப் பிள்ளைகளொவ்வொன்றும் இறைவன் செயலால் கவி கூறித் தேற்றினரென்றும் இவரும் அங்ஙனமே கவி பாடித் தந்தாயைத் தேற்றினரென்றும் சரித் திரங்கள் கூறும். இவரை முதல் ஓர் வேளாளப் பெண் இருப்பைத் தோப்பிற் கண்டெடுத்து வளர்த்தாளென்றும், பின் அவள் வசைமொழிக்கஞ்சிக் கைவிட இவர் ஓர் புரோகிதன் வீட்டில் வளர்ந்து மார்க்கசகாயனென்னும் வேளாள குலத்தவனின் மகள் வாசுகியை மணந்து பாவமற்ற தொழிலாகிய ரெசவுத் தொழிலைக் கொண்டு இனிது இல்லறம் நடரத்தினரென்றும், ஏலேலசிகன்கன் மகன் அழகானந்தனது வேண்டுகோளுக் கிணங்கி இந்நூலைப் பாடிச் சங்கப் புலவர்கள் அற்புதமெய்த அரங்கேற்றின ரென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

திருவள்ளுவர் அருளிய திருக்குறள் அழியாத அறிவுச் செல்வமாம். இதனது பொருளமைப்பையும் சுவைத் திறனையும் நக்கிரன் முதலாம் சங்கப் புலவர்களே பொன்னெனப் போற்றின

ரேனில் நாம் அதைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமா? அவர் எக் காலத்திலும் மாறாத உண்மைகளேயே குறளில் எடுத்தாண்டிருக்கிறார். குறளிற் காணப்படும் விதிகள் உலக மக்களனைவரும் கையாள வேண்டியவை. ஆகையின் இவாருளிச் செய்த 1330 குறளும் மங்காத மாணிக்கக் கற்களாம். இவற்றுள் நமக்கியைந்த சிலவற்றை நோக்குவார்.

தெய்வப் புலவர் அறன் வலியுறுத்தல் என்னுமதிகாரத்தில் அறத்தை வலியுறுத்துமிடத்து

“அழுக்காறவா வெகுளி இன்னாச் சொல் நான்கு மிழுக்கா விபன்ற தறம்”

எனக் கூறுகின்றார். மனிதர்களாலே தேடற்பாலனவாகிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, என்னும் நான்கு புருஷார்த் தங்களுள் அறமே முதற்கண் தேடற்பாலது. தருமமும் பிற ரறியும்படி மனதிலே குற்றமுடையவனுசிச் செய்யப்படலாகாது. அப்படிச் செய்யின் அது தருமமுமாகாது. இதனையே வள்ளுவனார் பிறர் பொருளின் மேற் கொள்ளும் பொறுமையையும், புலன் கண் மேற் செல்கின்ற அவரவையும், அவையேதுவாகப் பிறர்பால் வரும் வெகுளியையும் கடுஞ் சொல்லையும் விடுத்தும் செய்வதே தருமம் எனக் கூறுகிறார். பின்னும் செய்நன்றியறி தல் என்னுமதிகாரத்தில் எப் பெரிய வறங்களை யார் யார் சிதைத்தாலும் அவர்கட் கெல்லாம் உய்யும் வழியுண்டாம் ஆனால் ஒருவன் செய்த நன்றியைச் சிதைத்த மகனுக்கு உய்யும் வழியில்லை என்பதை

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லே செய்நன்றி கொன்றமகற்கு”

எனக்கூறிப் போந்துள்ளார். நத்தமிழ் நாட்டின் கண்ணே ஓரடியாக நன்மையைச் செய்து பின் ஒரு போது தீமையைச் செய்யின் அதைப் பெருங்குற்றமாகக் கருதி முன் செய்த நன்மையெல்லாவற்றையுமறந்து தாமும் தீமை செய்யத் தலைப்பட்டு விடுகின்றனர் சிலர். ஆனால் வள்ளுவரின் பெருமொழிகள் பொன்னெழுத்திற் பொறிக்கத் தக்கதன்றோ. பின்னும் புதல்வரைப் பெறுதலெனும் திகாரத்தில் ஓர் தந்தை தன் தனையனுக்குச்

செய்ய வேண்டிய நன்மை யாவது கற்றோரினது சபையில்
கண்ணே மிக்கிருக்கச் செய்தல்; என்று பொருள் தருங் குறட்
பாவாம்

“தந்தை மதற் காற்று நன்றி யவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல்”

இதைக் கூறியருளினார். ஆனால் தந்தையின் கடமையைக் கூறிய
இவர் தனையனின் கடமையையும் கூறித் தான் விடுகின்றார்.
எப்படியெனில்

“மகன் தந்தைக் காற்று முதலி யிவன்றந்தை
யென்னோற்றான் கொல் லென்னுஞ் சொல்”

அதாவது கல்வியுடையனாக்கிய தந்தைக்கு மகன் செய்யும் பிரதி
யுபகாரமாவது தன்னறிவு ஒழுக்கங்களைக் கண்டவர்கள் இவன்
தந்தை இவனைப் பெறுதற்கு என்ன தவஞ் செய்தானோ என்று
சொல்லுஞ் சொல்லை நிகழ்த்துதலாம். இப்படியாகத் திருவள்ளு
வரை இன்பத் ததும்பக் கூறியவற்றை நாம் எடுத்துக்கூற
இயலாது. கட்டுரையும் இடந்தராது. எனினும் இவரது
குறட்பாவை ஒளவையார் திருவள்ளுவ மாலைவில்,

“அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்”

என்று கூறியிருக்கின்றார். இத்தகைய அறிவுச் செங்கதிர்க
ளாம் குறப்பாக்கள் ஆயிரத்து முன்னூற்று முப்பதையும்
மாநிலமக்கள் ஒதி பன்னூறும் பயனையடைவார்களாக.

சு ப ம்.

T. SELVARATNAM,
S. S. C.

விஞ்ஞானமும் வாழ்க்கையும்.

இன்றைய விஞ்ஞான உலகம் மனித வாழ்க்கைக்கு எவ்வ
ளவோ அதிக நன்மையையும் ஒரு சிறிய தீமையையும் செய்கின்ற
தென்று கூறலாம். ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியால் மனிதனோர் கண்டு பிடிக்கப்
படும் ஒவ்வொரு விஞ்ஞானக் கருவியும் மனித வுலகத்திற்கு
அதிக நன்மையை அளிப்பதுடன், மனித வுலகத்து அழிவுக்கும்
உலைவைத்து விடுகின்றது. தற்கால விஞ்ஞானம், போக்கு வரத்து,
விவசாயம், சுகாதாரம் முதலிய இன்றியமையாத வழிகளில் முன்
னேறியுள்ளது.

ஒரு கண்டத்திலிருந்து இன்னொரு கண்டத்திற்கோ அல்லது
ஒரு பட்டணத்திலிருந்து ஆயிரம் மைல்களுக்கு கப்பாலுள்ள இன்
னொரு பட்டணத்திற்கோ ஒரு சில மணி நேரங்களில் மனிதன்
இன்று பறக்கின்றான். மின்னல் வேகத்திற் செல்லும் ஆகாய
விமானங்களும்; வாயு வேகத்திற் செல்லும் புகைக் கப்பல்களும்
மனித வுலகத்திற்கு இன்று உதவியளிக்கின்றன.

கம்பியில்லாத் தந்தி, ஆகாய வசனி முதலிய நூதனக் கருவிக
ளின் மூலம் ஒரு நகரத்திலுள்ள புதினத்தையோ அல்லது செய்தி
யையோ ஒரு நொடிப் பொழுதில் காத வழி தூரத்திற் கப்பாலுள்ள
நகரத்திற்கு அறிவிக்க முடிகின்றது. மனிதன் துக்க சோபனத்தால்
கஷ்டப்படும் காலங்களில் ஆகாய வசனி போன்ற கருவிகளின்
மூலம் கண்ணிற்கு அப்பாலுள்ள நகரத்தில் வசிக்கும் ஒரு சங்கீத
பூஷணத்தின் சங்கீதத்தை நுகர்ந்து இன்புற்று வாழக் கூடியதாகத்
விருக்கின்றது.

மின்சார இயந்திரங்களின் உதவியினாலே விவசாயம் அதிகம்
முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளது. வயல் நிலங்களைப் பண்படுத்துவதற்
கும், பயிர்களை அறுவடை செய்வதற்கும் மின்சார இயந்திரங்கள்
உபயோகிக்கப் படுகின்றன. அநேக நாட்களில் அதிக சிரமப்பட்டு மனி
தனோர் செய்யப்பட்ட வேலைகள் யாவற்றையும் இயந்திரங்கள் ஒரு
சில மணி நேரத்திலேயே செய்து முடிக்கக் கூடியதாக விருக்கின்
றன. அல்லாமலும் குறைந்த நேரத்தில் கூடிய வேலை செய்து
அற்ப செலவுடன் அமோக லாபத்தையும் தரக் கூடியதாக விருக்
கின்றது.

விஞ்ஞானத்தின் உதவியினால் நாமின்று இன்பமாக வாழ்க்கையை நடாத்த முடிகின்றது. பெருந்தோகையான பணம் செலவிட்டுச் சேகரித்த அசையும் படங்களையும் பேசும் படங்களையும் அற்ப செலவுடன் நாம் பார்த்து மகிழ்ந்து, எமது ஓய்வு நேரங்களைப் போக்கக் கூடியதாக விருக்கின்றது.

ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியாற் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட விஞ்ஞானக் கருவிகளைக் கொண்டு பலவகையான நோய்களைக் கண்டு பிடிக்கவும், சிகிச்சை செய்யவும் முடிகின்றது. ஊசிகளின் மூலம் மருந்துகளைச் சேலுத்தவும் சத்திர சிகிச்சை செய்து கொடிய நோய்களை மாற்றவும் விஞ்ஞான உலகம் உதவியுள்ளது. சற்று நுண்மையாக ஆராய் வோமானால் நாமின்று விஞ்ஞான உலகிலேயே சீவிக்கின்றோம் என்பது தெற்றெனப் புலப்படும்.

உண்ணும் உணவைப் பதப் படுத்திப் பாது காக்கவோ, அல்லது அயல் நாடுகளுக்கு அனுப்பவோ முடிகின்றது. ஒலி பெருக்கியின் மூலம் ஒருவருடைய பிரசங்கத்தைப் பெருந் திரளான சனங்களுக்குப் பிரசங்கிக்கவு; வாறொளி மூலம் உலகம் முழுவதும் ஒருவருடைய பேச்சைப் பரப்பும் விஞ்ஞானம் உதவியளித் துள்ளது.

விஞ்ஞானத்தின் மூலம் கண்டு பிடிக்கப்படும் மனிதனுக்குப் பாதகமான ஆயுதங்களினாலே மக்கள் பாதிக்கப் படுகின்றனர். ஒரு நாட்டை அணுக்குண்டு போன்ற ஆயுதத்தினால் சாம்பராக்க முடிகின்றது. இதனாலே வல்லரசுகள் ஒன்று -ன் ஒன்று உடன் படிக்கை செய்து கொள்கின்றன. அல்லாமலும் பெரிய வல்லரசுகள் சிறிய நாடுகளை ஆக்கிரமிக்கவும், அடிமை யாக்கவும் துணிகின்றன.

ஆகாய விமானங்களினாலே ஒரு பட்டணத்தின் மேல் அல்லது ஒரு சாதியாரின் மேல் குண்டு மாரி பொழிந்து அழிக்கவும், அடிமை யாக்கவும் விஞ்ஞானம் உதவியுள்ளது.

தூர திருஷ்டிக் சண்ணாடிகளின் மூலம் அன்னிய விமானங்களைக் கண்டு பிடிக்கவும், பீரங்கிகளினாலே சுட்டு வீழ்த்தவும் இயலுகின்றது.

ஆதலினாலே, இன்றைய விஞ்ஞான வளர்ச்சி, போக்கு வரத்து, பொருளாதாரம், சுகாதாரம், அரசியல் முதலியன வற்றிற்கு உதவியளிக்குகின்றது. அல்லாமலும் மனித சமூகத்திற்கு இன்றியமையாத விஞ்ஞானக் கருவிகளே மனித சமூகத்து அழிவுக்கும் உதவியாக விருக்கின்றன,

க. பரமநாதன்

S. S. C.

இலங்கையில் கமத் தொழில் விருத்தி.

உலகை ஆளும் அரசன் முதற் காட்டிலே திரியும் வேட்டுவன் வரையில் யாவற்கும் இன்றியமையாதன உணவும் உடையுமாம். உடையின்றிக் காலங் கழிக்கலாம் ஆனால் உணவின்றி நாம் வாழ முடியாது. உணவிற்கும் உடைக்கும் இன்றியமையாத மூலப் பொருட்கள் உழு தொழிலாற் கிடைப்பன. நாம் சீரும் சிறப்பும் பெற்று வசிக்க வேண்டுமானால் இலங்கையில் கமத் தொழில் நன்கு விருத்தியடைய வேண்டும்.

“உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே” என்னும் முதுமொழியி் விருந்து உணவின் ஆவசியம் நன்கு புலனாகின்றது. அல்லாமலும் “சீரைத் தேடின ஏரைத் தேடு” “உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்” “நெல்லுயரக் குடியுயரும்” என்றும் கமத் தொழிலின் மகிமையை எடுத்து நம் பழந் தமிழர்கள் கூறுகின்றனர்.

பண்டைக் காலத்திலே இலங்கையின் கமத் தொழில் நன்கு விருத்தியடைந்திருந்தது. இலங்கையில் விளைவு செய்யப்பட்ட உணவு மக்கள் தேவைக்கு எடுக்கப்பட்ட பின் மீகுதி பிற தேயங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டு வந்தது. “சுழத்துணவு” என்று பட்டினப் பாலையில் கூறப்படுகின்றது. காலகதியில், கமத்தொழில் விருத்திக்காக வெட்டப் பட்ட குளங்களும், ஆறுகளும் கிரவுண்டு அழிந் தொழிந்தன. விளை நிலங்களாக விருந்த பாகங்களை இன்று காட்டைந்து மிருகங்களுக்கு இருப்பிடமாயின. என்னே! சென்ற யுத்த காலத்தில் அயல் நாடுகளை எதிர் நோக்கிப் பசி யென்னும் கொடிய நோயினால் வாடி வதங்கினோம். இப் பொழுதும் உணவிற்குப் பிற தேசங்களையே நம்பி வாழ்கின்றோம். நாங்கள் பிறரை எதிர் பாராது, எங்களிலேயே தங்கியிருக்க வேண்டுமானால், கமத் தொழிலை நன்கு விருத்தி செய்து எமக்கு வேண்டிய உணவைப் பெறக் கூடியவர்களாக விருக்க வேண்டும்.

இலங்கையின் கமத் தொழில் விருத்திக்காக அரசாங்கம் அதிக உதவியைச் செய்கின்றது. மக்களுக்கு இலவசமாக நிலங்களையும், ஆயுதங்களையும் கொடுத்துதவுகின்றது. காட்டு நிலங்களையுழித்துக் கம நிலங்களாக்ருவதற்கு வேண்டிய இயந்திரங்களை வெளிகாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்கின்றது. மேட்டு நிலங்களைச் சம நிலங்களாகவும்; உவர், சவர் நிலங்களை நன்னிலங்களாகவும் இலங்கை யாசாங்கம் பெரும் பணத்தைச் செலவு செய்கின்றது.

சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்களின் படையெடுப்பினால் நிலவுண்டகுளங்களும், ஆதகளும் புதிப்பிக்கப் படுகின்றன. இலங்கையின் சுவாத்தியம் கமத் தொழில் விருத்திக்கு உகந்ததெனக் கண்ட அரசினரும் இலங்கைப் பணத்தில் பெரும் பகுதியைக் கமத் தொழில் விருத்திக்காகச் செலவிட முன்வந்துள்ளனர்.

இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் 'மாதிரித் தோட்டங்களை' அமைத்து அதன் மூலம் மக்களுக்கு வழிகாட்டித் தகுந்த முறையில் பயிரிட உதவுகின்றனர். அயற் தேசங்களுக்கு; இலங்கையிலிருந்து மாணவர்களை அனுப்பிக் கமத் தொழில் கற்கவும், அவர்களின் மூலம் சரியான முறையில் கமத் தொழிலை விருத்தி செய்யவும் இலங்கை யாசாங்கம் உதவி செய்கின்றது.

விஞ்ஞான முறைப்படி பயிரிடுவதினால் பெறும் லாபத்தை மாதிரித் தோட்டங்கள்மூலம், ஐக்கிய கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமும் விவசாயிகளுக்குக் காண்பிக்கின்றனர். விஞ்ஞான முறைப்படி பயிரிடுவதினால் குறைந்த காலத்தில் கூடிய வேலையைச் செய்து அற்ப செலவுடன் அமோகமான லாபத்தைப் பெற முடியும் என்பதை மக்களுக்கு எடுத்தோதினர். நிலங்களைப் பரிசோதித்து ஏற்ற பசனையையும் விதையையும் இடுவதினால் அடையும் நன்மையை மக்களுக்குக் காண்பித்து (ச் செய்கைமுறையிலேயே கொண்டுவர) உதவி செய்கின்றனர். பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களைப் பல பாகங்களுக்கும் அனுப்பி மக்களுக்கு உதவி செய்யவும், ஏற்றமாதிரிப் பயிரிடவும் வழிகாட்டியுள்ளனர்.

கமத்தொழில் விருத்திக்காகப் பல திட்டங்கள் அரசினரால் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் முக்கியமானது மின்னேரியாத் திட்டமாகும். இத்திட்டத்தின்மூலம் அனேகமான பயிர் நிலங்களைச் செய்து வேண்டிய உணவைப் பெற முடியுமென நம்பப்படுகிறது. அரசினரால் வேண்டிய வேண்டியவிடங்களில் அணைகளும், குளங்களும் கட்டப்படுகின்றன.

கமத்தொழிலைக் கற்பதற்காக இப்போது இலங்கையில் கமத்தொழிற் பாடசாலைகளை அரசினர் அமைத்துள்ளனர். ஆண்கள்மாதிரமன்றிப் பெண்களும் கற்பதற்கு உதவியளித்துள்ளனர். இங்கிலாந்திற் கமத்தொழிலைக் கற்கச் சென்றிருந்த ஆறு பெண்கள் சென்ற இரு மாதங்களுக்கு முன் இலங்கையை அடைந்துள்ளனர்.

ஆதலினாலே உத்தியோகமே மேலானதெனக் கருதாது 'உழு துண்டு வாழ்வதற் கொப்பில்லை' என்பதற் கிணங்க நாம் வசிப்போமானால் இலங்கையிற் கமத்தொழில் நன்கு விருத்தியடையும் காட்டுநிலங்கள் கமநிலங்களாகவும், உவர் சவர் நிலங்கள் நன்செய் புன்செய் நிலங்களாகவும் மாற்ற மடைந்து எமக்கு வேண்டிய போதிய உணவை மிக விரைவிற்பெறக்கூடியதாக விருக்கும்.

ஆ. கந்தையா,
S. S. C.

ஆலயங்களில் உயிர்ப்பலி யிடலாமா?

“எவ்வயிரும் என் உயிர்போல் எண்ணி இரங்கவும் நின் தோய்வ அருட் கருணை செய்வாய் பரா பரமே”

என்றார் சைவத் தொண்டராகிய தாயுமான சுவாமிகள்.

மானிட ஜென்மமே உலகத்தில் சிறந்த ஜென்மம் என்பது வெள்ளிடைமலை. இதை யார்தான் மறுக்கமுடியும்? அதன் நோக்கத்தை தாயுமானவர் திருவாய் மலர்த்திருப்பதுபோல் கிணவில் தாண்டவமாடுமபடி செய்தல் மானிடரின் கடமை யாகும். கல்வியறிவும், நற்செயலும், பிற உயிர்களில் இரக்கமு மில்லாத மாந்தர் தமது குல தெய்வமாகிய காளி, காத்தவராயர் முதலிய சிறு தெய்வங்கட்கு அளவிறந்த ஆடு, கோழிபோன்ற பல உயிர்களைப் பலியிடுகின்றனர். தம்மகவுபோல் நேரத் தவறுது சிறந்த ஊண் ஊட்டி வளர்க்கிறார்கள். வருத்தம்வந்த போது துக்கப் படுகிறார்கள். அப்படியான மகவுதான் கூக்குரலிட்டுக்கொண்டு ஆலயத்தில் தம் உயிரை விடுகின்றது. கொடிது! கொடிது!! பஞ்சமா பாதகத்திலுங் கொடியதல்லவோ? இவற்றைக் கண்ணோக்கி யிருந்தும் ‘பன்றியொடு கூடிய கன்றுர்...’ என்றதற்கிணங்க அறிவாளிகளும் அப்படியே நடக்கின்றார்கள்.

அறிவாளி அறிவினையைத் திருத்துவதா அல்லது அவரைப்போல் செய்வதா முறை? இவர் உயர்த்தவர் அவர் தாழ்த்தவரென்று எங்ஙனம் பகுத்துக்கூற முடியும்? உயர்த்தவரும் கீழ் நிலை அடைவதற்குக்காரணம் இதுவன்றோ! இதனால் உலகில் இருள் பரவு மல்லவா? மக்கள் தாழ்த்தவராதலும், உயர்த்தவராதலும் அவரவர் இயற்கையினாலும், செய்கையினாலும், அறிவினாலும் என்பது 'கரதலாமலகம்' போல்விளங்கும். இதனாலன்றோ திரு வள்ளுவர், "பார்ப்பான் பிறப் பொழுக்கங் குன்றக்கெடும்", என்றும் "பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையால்" என்றும்,

“மேலிருந்தும் மேல் அல்லார் மேலல்லர்

சீழிருந்தும் கீழ்அல்லார் கீழ் அல்லவர்”

என்றும் அருளிச் செய்தனர்.

ஜீவ பிராணிகளைக் கொல்லச் சொன்னவர், செய்தவர், வீற கிறவர், வாங்குபவர், சமைப்பவர், தின்பவர் இவரையாபேரும் கொலைக்காரரே யாவர்.

நாகரீகம், கலை, சாஸ்திரம், ஓவியம், கைத்தொழில் இவைகளில் உயர்வெய்தி யிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் ஓர் அநாகரிகமான செயலைச் செய்வது நம் உயர்வுக்கே ஓர் இழுக்காகும். முன்னே ரிலும் பார்க்கப் பன்மடங்கு உயர்வெய்தி இருக்கின்றோம். நம் சமுதாயம் அதற்கேற்ப நாகரிகத்திலும் முன்னேறி யிருக்கின்றது. அநாகரிகமான பிற்போக்கை வேருடன் களைதல் இச் சமுதாயத்தின் முதற் கடமையாகும்.

ஓர் மனிதன் மகனின்மேல் பிறனொருத்தன் தொட்டாலே கோபமவரும். அப்படியானால் சிவபிரானது பிள்ளைகளைக் கொலைசெய்வது நீதிபா? புலைத்தொழிலை நீக்கிச் சைவவொழுக்கம் பூண்டவரே சைவ சமயத்திற்குத் தொண்டு செய்பவரென்று கருதப்படுவர்.

தமிழ் நாட்டிலே தெய்வப் புலவராகத் தேர்ந்தினர் திரு வள்ளுவர். அவர் சொன்னவை யாவும் மாணிக்கமாகவே திகழ்

கின்றது. அவற்றை நாம் நன்கு கற்றல் வேண்டும். அவர் திரு வாய் மலர்த்திருக்கும் பாவை மேற்கொண்டு,

“கொல்லான் புலலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிருந் தொழும்”

என்றதற்கிணங்க நடத்தலே நம் கடன். பிற உயிரைத் தன் னுயிர்போற் பேணி அவற்றிற்கு யாதொரு தீங்கும் புரியாது இருப்பதே சிறந்தது.

ஓர் மனிதன் கடவுளுக் கியையாத இக் கொலையைச் செய்வது ஓர் அரசனின்கீழிருந்து வாழும் குடிகள் அரசனை வணங்காது அவனது சிறைச்சாலையில் வாழும் குற்றவாளிகளை வணங்குவதை யொக்கும். படைத்தல், காத்தல், அழித்தலாகிய தொழில் களைச் செய்யும் இறைவனாலே படைக்கப்பட்டு அவனது குழந்தைகளாய் விளங்கும் உயிர்களுள் மானிடராகிய நாம் மற்றைய அற்ப பிராணிகளை வெட்டிச் சிறு தேவதைகட்கு பலி யிடுவது, ஓர் அரசனுக்குரிய பிரசைகளிற் சிலர் தம்மினும் வலி குன்றியவருடைய பொருட்களை அபகரித்து அவனது பகைவருக்குக் கொடுப்பதை யொக்கும். பின்னர் அவர்கள் அரசனாலே தண்டிக்கப்படுவது போலக் கொலைபாளிகளும் கடவுளாலே தண்டிக்கப்படுவர். இவர்கள் இம்மைக்கும், மறுமைக்கும் யாதொரு புண்ணியமும் செய்யாதவராவர். இதையிட்டே,

“கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்லிடு காரார் வரிகயிற்றூற் கட்டிச்
சொல்லிடு நீரென்று தீவாய் நாகிடை
தீல்லிடு மென்று கிறத்துவர் தாமே” என்றும்,

“கொன்றிலாரைக் கொலச் சொல்லிக் கூறினார்
தின்னிலாரைத் தினச்சொல்லித் தெண்டித்தார்
பன்றியார்ப் படியிற் பிறந்தேழ் நரகு
ஒன்றுவர் அரண் ஆணையி துண்மையே”

என்று திருமூல முனிவர் கூறிய வாங்கு அறியக் கிடக்கின்றது.

இவை யாவற்றையும் ஓர் அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டியது மாணவராகிய நாங்களே. இக்கொடிய செயலைத் தலை

காட்ட விடாது களைதற்கு எழுங்கள் இளம் மாணவரே! இது எம்கடனே. விழித்தெழுமின்! கடவுள் வழிபாட்டிற்குரிய இடம் ஆலய மென்பதை சற்றும் மறவாதீர்! சைவப் பெரியோர்கள் கூறியவண்ணம் ஒழுதுதலே சூலச் சிறந்ததாகும். நம் நாட்டிலுள்ளார் அனைவரும் புகழுடன் அறமும் ஒங்கச் சகலவிதமான ஐஸ்வரியங்களுடன் பெரிந்து நம் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவனின் திருவருளுக்கு உரியார் வரழ்வேமாக!

ஒழிக! ஒழிக!! ஆலயங்களிற் பலியிடுதல் அறவே ஒழிக!!!

M. S. S. மணியம்,
S. S. C. (A)

சுதந்திரம்

கூடந்த அறுபது வருடங்களுக்கு மேலாகச் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடி, உலக சமாதானத்திற்கு உறுதுணையான அகிம்சையைக் கைக்கொண்ட காந்தி மகாத்மாவின் பெரும் முயற்சியினால் அவர் ஆணையின்கீழ் இந்தியா சுதந்திரத்தை யடைந்தது. பின்பு அதே தொடர்ச்சியாக ஆசியநாடுகள் படிப்படியாகச் சுதந்திரம் பெற்றுக்கொண்டு வருகின்றன. இதே நிலையில் எம் நாடாகிய இலங்கையும் சுதந்திரம் அடைந்துள்ளது.

இலங்கை சுதந்திர நாடாகி ஓராண்டு நிறைவேறிவிட்டது. அடிமைத்தனே நீங்கிவிட்டதாக இலங்கை யாசியல்வாதிகள் பறைசாற்றித் திரிகின்றனர். ஆனால் இங்கு நடக்கும் சிகழ்ச்சிகளைக் கவனித்துப் பார்க்கையில் நம்நாடு உண்மைச் சுதந்திர நாடாகத் தோன்றவில்லை.

பெயரளவில் நாம் சுதந்திரம் அடைந்துகொண்டோம். அரசாங்கத் தெரிவுக் கொண்டாட்டத்திற்கு மாத்திரம் குறைவில்லை. இலங்கை சுதந்திரம் பெறும்பொழுது ஒரு புதிய அரசாங்கத்தையும் அமைத்து எங்களுக் கெல்லாம் எதிர்பாராத

நன்மைகளைச் செய்யப்போகிறதென எதிர்பார்த்தோம். ஆனால் கிடைத்த தென்ன? யுத்த காலத்தில் மலிவாகக் கிடைத்த பொருட்கள் எல்லாம் வரிசிகிதம் கூடினமையால் வாங்க முடியாத நிலைக்கு வந்துவிட்டன. யுத்த காலத்தில் இலங்கைதேடிவைத்த செல்வ மெல்லாம் அரசாங்கசபை மந்திரிமாரின் உல்லாச வாழ்க்கைக்குச் செலவாகிவிட இன்று ஏழைகள் புகை வண்டியில் அடிபட்டும் உதைபட்டும் சுதந்திரம் அற்றவர்களாக வாழவேண்டிய நிலைமை வந்துவிட்டது.

சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்பு இருந்த புகைவண்டிச் செலவு, சுதந்திரத்தைக் கண்டவுடன் கூடிவிட்டது. இப்பொழுது ஏழைகள் செல்வவசதியின்றித் தயங்குகிறார்கள். இன்னும் அடிமைநாடாக விருக்கும் பொழுது உருவாகிய இலவசக் கல்வித்திட்டமும் சுதந்திரத்தைக் கண்டவுடன் மறைய வெத்தனிக்கின்றது. ஆங்கில மக்களின் விடாமுயற்சியால் லேற்பட்ட ஜாதிமதம் சுதந்திர மடைந்தபின்பே தீவிரமாக நாட்டு மக்களைப் பிரித்தானுகின்றது. இதுதானே இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்து விட்டதற்குக் காரணம்? (அத்தாட்சி)

இன்று சுதந்திரத்தை நாடு பெற்றதா? அல்லது நாட்டுமக்கள் பெற்றார்களா? அல்லது இன்று ஒரு முகமாக நின்று நாட்டைச் சூறையாடுங் குழுவினர் பெற்றனரா? என்பதை எவரும் யுகித்தறிய முடியாத நிலையில் இன்று இலங்கை இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. நாம் என்ன செய்யலாம். அந்நியன், ஆங்கிலேயன் தோல் இருக்கச் சுனையெல்லாவற்றையும் விழுங்கி விட்டான். இனி மாடு தின்னும் தோல்தான் மிஞ்சியுள்ளது, நாம் இனி வெறுங் காற்றைத்தான் சுவாசித்து இறக்கவேண்டி நேர்ந்துள்ளது.

S. Satchchithanantham,
III Form "A".

அன்றொரு நாள்

கதிரவன் தனது வெண்மை பொருந்திய கதிரைப் பூமியின்கண் செலுத்தி அலுத்தவன்போல் இருப்பிடம் ஏகிக்கொண் டிருந்தான். பட்சிசாலங்கள் கதிரவனின் மறைவைக்கண்டு தங்கள் இல்லம் சென்று கொண்டிருந்தன.

கல்வி யென்னும் கடலில் நின்று கரையேறிய இளைஞன், இயற்கை யன்னையின் அழகைக்கண்டு இன்புறும் வண்ணம் தன்மை பொருந்திய கதிர்களையுடைய திங்களின் வரவை யறிந்து, அலை அலை களாக வீசிக் கொண்டிருக்கும் சமுத்திரத்தின் கரையோரமாகச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

அந் நேரம் அந்த அலைகளின் மேல் ஓர் படகு மிதந்து வரக் கண்டான். வீடு திரும்ப எண்ணிய இளைஞன் படகைக் கண்டதும் சிறிது தாமதித்து நின்றான். சிறிது நேரத்தில் படகு கரையை யடைந்தது.

தேன் கூட்டிலிருந்து தேனிக்கள் கலைவது போல் அனேக ஆண் களும் பெண்களும் அந்தப் படகில் வந்து இறங்கி பிரிந்து சென்றார்கள்.

அவர்களில் ஓர் பெண்மணி மாத்திரம் இளைஞன் போதும் வழியை நோக்கிச் சென்றாள். இதை யறிந்த இளைஞன் மனதில் ஏதோ பிடித் தாற் போல் அப் பெண் மணியைத் தொடர்ந்தான். இதைக் கண்ட பெண்மணியின் இதயம் பயத்தால் நடுங்கியது. என் செய்வது அவள் தனது நடையைச் சிறிது வேகமாச் ஆரம்பித்தாள். விளக்கில் விழும் விட்டிலைப் போல அவ் விளைஞன் அப் பெண்மணியை நெருக்கினான். அவனும் நோக்க அவளும் நோக்கினாள். அப் பொழுது அவர்களுக்கு இவ் வுலகமே சுவர்கலோக மாகக் காட்சியளித்தது. சென்ற நாட்களில் நடந்த செய்திகளை அவர்கள் எண்ணி யெண்ணி ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அப்பொழுது அவ் விளைஞன் தனது காதலியைக் கண்டதும் பேசாது நிப்பதா என்றெண்ணி, “பெண்ணே! நீ எங்கு செல்கிறாய்?” என்று தனது இளம் தூலில் வினவினான். அவள் அவனது முகத்தைப் பார்த்து “நான் வீட்டுக்குச் செல்கின்றேன்”, என்றாள்.

அவள் வீடு செர்த்தேன் என்ற மகிழ்ச்சியை அவளது காதலனின் நினைவு மறைத்து விட்டது. அவர்களின் பேச்சுவார்த்தையின் காரணமாகக் கடிதங்கள் போக்கு வரத்து நடந்து கொண்டிருந்தன. தாமரை

மலர்கள் கதிரவனாகிய நாயகனை காண்பதற்கு எதிர்நோக்கிக்கொண் டிருப்பது போல அவளும் தனது காதல் இன்பத்தைச் சுவைப்பதற் காகத் தனது அன்பிழந்தடையான எதிர்நோக்கிக்கொண் டிருந்தாள். அப்பொழுது காதலனுக்குப் பதிலாகக் கடிதமே கிடைத்தது. அதைப் பார்த்ததும் அவள் உள்ளம் பூரித்துப் படுக்கையில் சாய்ந்தாள். அப் பொழுது அவளது தந்தையார் அவ்வறைக்கு வந்து பார்த்தபொழுது மகளின் கையில் ஓர் கடிதம் இருப்பக்கண்டு மெதுவாய் எடுத்துச் சென்றார். கடிதத்தில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தது:

அன்புபெருதும் எனதாருயிர்க் காதலியே!

“காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்து ஆதாவு பட்டதே இன்பம்” என்ற முதுமொழிப் பிரகாரம் நாங்கள் இருவரும் ஒருயிரும் ஈருடலு மாக வாழவேண்டும். இனிமேல் உம்மைப் பிரிந்து என்னால் வாழ முடியாது. எனதுள்ளம் உன்னையே நாடிக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆகையால் இருவரும் ஒன்று சேரவேண்டும். அதற்காய் ஒழுங்குகள் உம்மாலேயே ஆகவேண்டும். நம்முடைய எண்ணங்களுக்குத் தடைகள் ஏற்படாமல் உடனே எழுவும். நான் வந்து உம்மை அழைத்துச் செல்வேன். நீர் என்னை என்று சந்தித்தீரோ அன்றே நான் உமக்காக வாழ்கின்றேன்.

அன்பின் வணக்கம்.

இங்ஙனம்,

உமது அன்பிற்குரியவன்,

வீரன்.

இதையறிந்த தாய் தந்தையர் அடங்காக் கோபங்கொண்டு வாயில் வந்தபடி மகளைத் தூற்றினார்கள். அச் சொற்களெல்லாம் அப் பெண் மணியின் உள்ளத்தைக் கிழித்துவிட்டது. உடனே அவள் நடந்த செய்திகளை தன் காதலனுக்குத் தெரிவித்தாள் அன்றியும் வீரனே தன்னைக் காப்பாற்றவேண்டுமெனவும் எழுதிக் கொண்டாள். என் செய்வது வீரனும் அப் பெண்மணியோடு இன்பமெய்தி வாழ்வதற்கு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

பல நாட்கள் ஆயின யாதேனும் ஒரு காரியமும் நடப்பதாக அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை. அப்பெண்மணியின் தாய் தந்தையர்கள் அவளுக்கு வேறு ஓர் மணவாளனை மணம் செய்வதாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். திருமணத்திற்கு நாட்கள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன. அப் பெண்மணி தனது காதலனையே மணம் செய்வதாகத் தனக்குள்ளே

தீர்மானித்துக்கொண்டான். ஆனால் அவனால் அப்படிப்பட்ட காரியங்கள் நடத்துதற்கு இயலாமைகண்டு தன் உயிரையே மாய்ப்பதாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

திருமண நாளின் முதல்நாள் அவன்:

“எனது எண்ணங்களுக்கு மாறாய் என் உயிருக்கு ஆபத்தைத் தேடிய எனது தாய் தந்தையர்களும் மற்றும் எனது ஆருயிர்ச் சகோதர சகோதரிகளும் அறியவேண்டியது, “காதலர் இருவர் கருத்தோருமித்து ஆதரவு பட்டதே இன்பம்” ஆகையால் இப்பிறப்பிலே நான் எனது காதலனோடு இன்பம் அனுபவிக்க முடியாததால் நான் அவரோடு மறு பிறப்பிலேயாவது இன்பம் அனுபவிக்க வேண்டும். ஆகையால் எனது உயிரை மாய்க்கின்றேன்.”

என்று ஒரு திருமுகத்தை எழுதித் தனது மார்பினுள் வைத்து விட்டுத் தனது அறையிலேயே தனதுயிரை மாயவுடம்பினின்றும் நீக்கிக் கவர்க் மேய்தினான். அன்று அவளது தாய் தந்தையர்கள் தங்கள் பெண்மணி உணவு உண்பதற்கு வாவில்லையே என்னும் சந்தேகத்தினால் அவளது அறையைப்போய்ப் பார்த்தார்கள். அங்கே அப் பெண்மணி உயிரை மாய்த்துக் கிடப்பதைக் கண்டு மிகவும் மனவருத்தப்பட்டார்கள், இதையறிந்த வீரன் தனது காதலியின் நடத்தையை அறிந்து மிகவும் துக்கத்துடன் தான் வேறொரு பெண்ணையும் மணம்செய்வதில்லை என்று தீர்மானித்துக்கொண்டான். ஆகையால் தான் இப்படியிருப்பதில் பிரயோசனமில்லை என்று நினைத்து மறு பிறப்பிலே அவளையடையலாம் என்ற எண்ணத்துடன் தனது உயிரைத் துறந்தான்.

சோ. இரத்தினவடிவேலு,
III Form (A)

Rem.
C. Mahesan
S.S.C.
Xian College
Kofay

